KURTBRAND

Válka Posbiů

Knihovnička Perry Rhodan 149 *Přeložil Bobby Weintisch*

Owenovi DeSoto, hlavnímu kontroloru křižníku TEODERICH, bylo třiačtyřicet, ale vypadal na dvacet. Jeho předkové přesídlili ze Země na planetu Siga, která se od jejich původního domova příliš nelišila. A jako jedna z prvních se stala součástí Slunečního impéria.

Tenkrát, když Siga začínala být osídlována, biologové, radiologové a jiní odborníci ještě netušili, že tato planeta náleží k zakázaným světům. Celých padesát let se zde lidská kolonie rozvíjela, jak se očekávalo, dokud lékaři nezačali alarmovat genetiky. Za dva poslední měsíce se narodilo mnoho dětí, o jejichž vzrůstu bylo možno říci, že je trpasličí. Ze Země byli na Sigu vysláni nejlepší specialisté. Vrátili se však, aniž by něco rozřešili.

Zakrslých novorozenců přibývalo. Siga byla prohlášena za uzavřenou oblast. Třicet let patřila k zakázaným světům. Čtyři pětiny z těch, kteří se v té době narodili, byly trpasličího vzrůstu. Kdo přerostl výšku devadesáti centimetrů, byl zde považován téměř za obra. Teprve ve třetí generaci trpaslíků se ukázalo, že tato mutace je k ně-

čemu dobrá: lidé na planetě Siga se zmenšovali, ale prodlužoval se jejich průměrný věk.

Owen DeSoto dorostl výšky jedenaomdesáti centimetrů. Už dávno si zvykl na to, že se pohybuje mezi pozemskými obry. Nikdy ani na chvilku nepocítil komplex méněcennosti. Jako hlavní kontrolor THEODERICHA ovšem žádné komplexy nemohl potřebovat.

DeSoto se zahleděl na Menkeho Laase, mladého montéra, jenž klečel před rozvodným zařízením a přezkušoval jednotlivé fáze. Při poslední kontrole mezi přívody l a 4 vyšlo najevo, že dochází ke ztrátě výkonnosti. Měřící přístroje ukázaly, že je to způsobeno nějakou menší poruchou v rozvodné desce.

Co ten chlap blázní? napadlo DeSota. Proč nevypne proud?

V té chvíli blesk silný jako paže jen o chlup minul DeSotovu hlavu. Laas se zvedl, zavrávoral a padl k zemi.

DeSoto k němu přiskočil a sklonil se nad ním. Levá polovina montérova obličeje byla spálena. Těžké popáleniny je třeba okamžitě potřít Tolatolgenem, vzpomněl si Owen DeSoto. To se naučil v kurzu první pomoci. Každý, kdo přichází do styku s energetickými rozvody, musí mít Tolatolgen stále u sebe. Toto nařízení se vztahovalo i na Owena DeSoto.

Odjistil bombičku, nadzvedl Laasovu hlavu a nastříkal na spáleninu vrstvu šedobílé látky. Věděl, že už zítra^se montér bude moci zase holit - jestliže přijde k vědomí.

Vstoupila Čtveřice mužů, přivolaných automatickým poplašným signálem. Dva zdravotníci s gravitačními nosítky a dva lékaři. Malý Siganec ustoupil stranou. Teprve nyní si povšiml jiskření a uslyšel praskot. Rozvodné zařízení bylo dosud pod proudem. Natáhl ruku a vypnul přívod energie.

. „Ten to ale slízl!" řekl jeden z lékařů. „Oživovací přístroj na srdce, a zapnout naplno!" 'Přístroj začal po chvíli pronikavě pískat. „Zalarmujte nemocnici!" nařídil druhý lékař. Z palubního hlásiče se ozvalo: „Co je s hlášením o stavu bloků číslo jedna a dvě?"

DeSoto musel plnit svůj úkol. Náhrada prvního a čtvrtého přívodu byla maličkost, stačilo přepnout několik kontaktů. Nyní bylo třeba, aby byly prohlédnuty energetické zdroje.

Ve dvou prostorných sálech, v nichž byla umístěna zařízení na výrobu energie, již probíhala samočinná kontrola. DeSoto se postavil k řídicímu pultu a pozorně sledoval ukazatele. Nastavil chod obou zařízení na nejvyšší výkon.

V hlavní centrále THEODERICHA se téměř vzápětí rozsvítilo zelené světlo signalizující, že vseje v pořádku. DeSoto se mohl opět zajímat o stav zraněného Laase.

Zdravotníci mechanika zatím položili na nosítka. Několik oživo" vacích přístrojů běželo na plné obrátky. Jeden z lékařů se svým osobním minikomem dorozumíval s kolegy v nemocnici.

„Za chvíli jsme u vás!" hlásil. V té chvíli ho zdravotník popadl za loket a ukázal na Laase: „Dýchá!"

„Zdá se, že už mám puls!" zvolal druhý lékař, který sledoval číslice na měřiči. „Ale ne - už je zase pryč. Už nám zbývá jen Pektorin. Zkusíme Pektorin."

Tenhle prostředek znal Owen DeSoto také ze zdravotnického kurzu. Lékař, který se o něm zmínil, jej přirovnal k ručnímu granátu, jímž by se daly otevřít dveře. Pektorin se aplikuje intravenózně a jeho použití má téměř vždy za následek těžké poškození mozku.

„Žádný Pektorin!" vykřikl zdravotník, jenž mezitím uchopil zraněného za zápěstí.

Lékař nechal poklesnout injekční pistoli, kterou již přikládal k Žíle na Laasově krku. „Co se vám na tom nelíbí, Flibusi?" zeptal se ostře. :; „Sáhněte si, doktore," řekl zdravotník. „Ten muž má puls!"

Ale oživovací přístroj neukazoval nic. ; „To přece není možné!" zvolal lékař vzrušeně. Teď držel Laasovo zápěstí sám a cítil, že puls je stále silnější. Z montérových úst se vydral tichý, ale zřetelný vzdech.

„Zvláštní," pronesl lékař zamyšleně. Obrátil se ke kolegovi:

'^Myslím, že teď už zraněného můžeme dopravit do nemocnice a předat ho k dalšímu ošetřování."

Druhý lékař přikývl a dal zdravotníkům pokyn, ať montéra odnesou. Když všichni zmizeli za dveřmi, Owen DeSoto zhluboka vydechl a otřel si zpocené čelo.

-> ^ ^

„Ten Laas! Jak mohl být tak neopatrný!" zavrčel Reginald Bull. „Dostane se z toho?"

Bylo kupodivu, že Bully, zabývající se přípravami ke .startu speciální flotily, vůbec obrátil pozornost k takové maličkostí. • „Už je mimo nebezpečí, pane. A za nic nemůže. Z hlášení vyšlo najevo, že nám na Arkonu III namontovali rozvodné zařízení, jaké se dává do těžkých křižníků, ale vůbec se nehodí do imperiálních plavidel. Laas vypnul přívod energie, neměl vsak tušení o tom, že hlavní vedení zůstalo pod proudem."

Bully potřásl hlavou. „Tohle není dobré znamení před startem. Doufám, že už nás nečeká víc takových překvapení a že se ke Světu sta sluncí dostaneme včas."

O tři kabiny dále byl už shromážděn tým koordinátorů, zodpovědných za společný start celé flotily, když z GAUSSE, operující v mezigalaktickém prostoru, přišlo hyperbleskové hlášení, upozorňující na to, že v blízkosti Světa sta sluncí se právě vynořily kapkovité lodě Laurinů.

Bully na několik vteřin zavřel oči. Jefe Claudrin, jenž mu osobně předal fólii se zprávou, viděl, jak se na velitelově Čele zaleskly drobné kapky potu.

„Dobrá," řekl Bully nezměněným hlasem. „Countdown běží od sedmi hodin. Claudrme, sdělte to ostatním plavidlům." ;

Pak přivolat Deringhousea. Ten na zprávu překvapeně vytřeštil .oči. „Jak se Laurinové o našem plánu dozvěděli?"

„Na to můžu odpovědět. Ke Světu sta sluncí je přilákal Perry. Zachytili paprsky, jimiž GAUSS určoval svoji polohu. Teď vědí, kde je GAUSS, a nejen to - našli také planetu."

Tým koordinátorů se ohlásil. Na každém ze tří tisíc plavidel pro-

bíhaly poslední přípravy ke startu. Koordinátoři přišli v poslední chvíli s návrhem na zkrácení letu o jednu etapu. „Pane, máme to vypočítáno! Pošleme vám podklady!"

„Kašlu na vaše podklady!" zařval Bully do mikrofonu. „Cesta proběhne v osmí etapách! Tak to bylo naplánováno!"

„Jste unaven, pane," řekl Deringhouse. „Měl byste si odpočinout a uklidnit se trochu."

„Jsem v pořádku!" odpověděl Bully. „Kdybych se už teď uklidňoval, co bych měl dělat pak, až budem dvě stě tisíc světelných roků hluboko v mezihvězdném prostoru?"

„Špatně jste si mou poznámku vysvětlil, pane," zachmuřil se Deringhouse. „Přednáška, kterou měl šéf na Arkonu **III,** už oběhla všechny lodě."

Bully se na Deringhousea pátravě zadíval. „Vyjádřete se trochu jasněji. O jaké Perryho přednášce mluvíte?"

„Myslím tu, ve které sdělil všem velitelům našeho svazku, že na cestě ke Světu sta sluncí a zpátky můžeme počítat s padesátiprocentní ztrátou lodí. A jak se tak o tom mezi posádkami mluvilo, těch předpokládaných ztrát přibývalo. Nakonec stouply až na osmdesát procent lodí i s posádkami."

„Deringhouse, a to mi to říkáte teprve teď?"

„Proč byste to měl vědět dřív? Hned jsem zakročil a uvedl ty pověsti na pravou míru. Teď už je po všem. Už je klid."

Ohlásila se velitelská centrála. Na obrazovce se objevil Claudrin. Oznámil, že všechny jednotky už zaujaly svá místa.

Flotila měla během startu vytvořit konvoj dlouhý deset světelných minut. Bull se dal spojit s veliteli všech plavidel najednou^ nařídil jim, aby jeho řeč přepnuli na palubní rozhlas. Každý, i ten nejposlednější muž z celé flotily, nyní musel slyšet Bullova slova.

Reginald Bull mluvil tak, jak byl zvyklý - bez frází, jednoduše, zřetelně: „Podstupujeme všichni stejné riziko. Toto riziko snížíme, pokud se každý z nás bude moci spolehnout na ty ostatní. Jestli ztratíme sto nebo dvě stě lodí, to nehraje roli. Důležité je, aby nebyly oběti na lidských životech. Když si všichni zachováme rozvahu a

jasnou mysl, skončí naše cesta dobře. Musí tak skončit! Nezapomínejme, že Šéf se se svým komandem nachází ve velmi nebezpečné situaci a žádá od nás, abychom mu přispěchali na pomoc tak rychle, jak jen to bude možné. Víc v této chvíli nemám co říci."

Jen skončil, spojovací centrála THEODERICHA zachytila další signál Perryho Rhodana. GAUSS, vzdálený pouze světelný rok od Světa sta sluncí, se znovu hlásil. Z jeho zprávy však bylo možno zachytit jen nesrozumitelné zlomky: „Měníme polohu... Útok kapkovitých... Roj nestačí... Jsme... Prcháme do libační zóny a..."

Netrvalo dlouho a pozitronik pracující s přístrojem pro výpočet pravděpodobnosti útržky doplnil. Celá zpráva zněla: „Měníme polohu. Silný útok kapkovitých lodí Laurinů. Naše výzbroj nestačí. Jsme zasaženi. Prcháme do libační zóny a..."

Na své obrazovce Bully sledoval přijímací fólii a četl vyražený text. Musel se hodně ovládat, aby okamžitě nepřerušil přípravy ke startu a nezačal vymýšlet jiný plán. Několik vteřin si zahrával s myšlenkou na pokus o dosažení planety v mezihvězdném prostoru ve čtyřech místo v osmi etapách. Tím by se ušetřilo hodně hodin, možná by flotila byla u cíle dokonce o celý den dřív. Možná. Ale nebylo ani vyloučeno, že by k se němu nikdy nedostala.

Když si Bully představil druhou možnost, zamrazilo ho.

^ -*- ^

Perry Rhodan-se zatím! ujistil o tom, že cizí objekty, které se přiblížily ke GAUSSE, jsou plavidla Laurinů. Nebylo jasné, proč ještě na GAUSSE nezaútočily, nebo proč se nepokusily přiblížit ke Světu sta sluncí.

Od prvního hlášení uplynuly hodiny a nedělo se nic. Perry Rhodan a Atlan tento čas nepromarnili. Velkým Štěstím podle jejich názoru bylo, že plazma zatím ovládala hyperinpotronický systém. Zatím... Situace se však mohla vkrátku zcela změnit.

Tři tisíce členů speciální jednotky i se zvláštní výzbrojí bylo po skupinách staženo z provizorního a z vojenského hlediska nevyho-

vujícího postavení mezi osmdesáti gigantickými plazmatickými kupolemi. Nová, Širší pozice byla pro nastávající střet podstatně lépe připravena.

Z malých vesmírných letounů se staly záchranné stroje. V případě potřeby měly dopravit bojové jednotky k jakékoliv Části plazmové centrály, chránící biologické látky.

Člun X-l se také přemístil. Tato koule o průměru sta metrů se nyní nacházela v blízkosti hlavní plazmové bubliny. Její zbraně byly neustále připraveny k palbě. Člun byl zároveň hlavním opěrným bodem vědců a techniků, kteří zde patřili k nejzaměstnanějším. V kabinách, v nichž byli ubytováni, vládlo vzrušení. Občas tu padla i ostřejší slova. Rhodan se nehodlal do takových hádek vměšovat. Allanovi řekl: „Tak, a teď se snad začnou prát, Arkonidane!"

Atlan se na něj zamračil. „Jak dlouho ta hádka potrvá? Tak dlouho, dokud nás nedostanou Laurinové? Nebo hyperinpotronika, barbare?"

Zvyklí si mluvit o hyperinpotronice, aniž by rozlišovali, jestli se jedná o společné působení plazmy s pozitronikou, nebo pouze o antíbiotický, pozitronicky řízený systém.

„Vědci," zasmál se Rhodan, .jsou zvláštní lidé. Tvrdohlaví, ješitní, alergičtí na hloupé maličkosti. Zkrátka praštění."

„Pěkná útěcha - vědět, že náš osud je v rukách bláznů!"

„Nemyslím, že jsou zase tak velcí blázni, aby to bylo nebezpečné. Na vědce prostě nemůžeme brát obvyklá měřítka," zasmál se Rhodan a dodal: „Žil jsi mezi námi deset tisíc let, a přesto jsme ti trochu protivní, viď, Atlane? Ale možná, že si na nás za dalších deset tisíc let zvykneš."

Van Modersova skupina, pátrající po zdrojích hypertoyktických poruch, se ohlásila ze zařízení, umístěného pod povrchem planety. Robotik však stačil pronést jen pár slov a už byl přerušen. Posádka kontrolního letounu vyslaného nad Svět sta sluncí oznamovala, že mezi Posbii znovu vypukly boje.

„Slyšel jste to, Modersi?" řekl Rhodan do telekomu.

„Slyšel, šéfe. Zpráva kontrolního letounu odpovídá našemu vlast-

nímu pozorování. Energetické rezervy plazmy se snižují strašlivou rychlostí a hyperinpotronický systém se osamostatňuje. Tomu také odpovídá způsob, jakým jsme tu byli přijati. Ze všech koutů se na nás vrhají.roboti. Měl bych požádat o posily, ale domnívám se, že za těchto okolností by bylo nejlepší, kdybychom se odtud úplně stáhli."

„Nepodstupujte žádné riziko, Modersi."

„Riskovat víc, než pravé riskujeme, už snad ani nemůžeme... Končím, šéfe!" Telekom oněměl.

Perry Rhodan už byl ve spojení s nouzovou pohotovostí. Na jeho rozkaz vyrazili obrněnci Modersově skupině na pomoc. Po chvíli však hlásili, že pronikli jen ke druhé uzávěře. „Dál už je chodba moc těsná, šéfe."

Atlan se obrátil ke dveřím. „Pokusím se k Modersově skupině prorazit s úderným komandem, Perry."

„Ne! V tomhle stádiu ne, Arkonidane. Van Modersova skupina se musí ze zařízení dostat vlastními silami."

„Chceš své vědce nechat na holičkách, barbare? Muže, kteří nemají téměř žádné ponětí o technice boje?"

„Van Moders nějaké ponětí má. A Ras Čubaj také. A jestli ti dva teď nemají možnost dostat své lidi na povrch sami, pak už jim žádná pomoc zvenčí nebude nic platná."

Atlan se zatvářil netrpělivě. „Proč jsme nepočkali, až bude některý z 'Williů připraven provést nás podzemním labyrintem?"

„Co kdyby se ukázalo, že žádný z Williů není ochoten nám pomáhat, admirále? Co pak? Kdo by nám vrátil čas, o který bychom přišli čekáním na tohle zjištění?"

Situace na Světě sta sluncí se zhoršovala. Sotva zakotvili u fragmentů dvou plavidel, museli Van Modersovi lidé začít s odrážením útoků. Ochrana plazmy byla tak slabá, že na ní nebylo možné spoléhat. Hyperinpotronika zcela přerušila přívod kyslíku k obrovským zásobárnám biologických látek. Kdyby Pozemšťané dorazili jen o něco později, na planetě by už po plazmě nebylo ani stopy a nade všemi Posbii by zcela neomezeně vládla hyperinpotronika, uvažu-

jící svým vlastním způsobem. Moderse napadlo, že by se hyperinpotronické zapojení možná dalo kombinovat s hypertoyktickým, ale v opačném sledu. Nalezl místo správného kontaktu a brzy obnovil přísun kyslíku ke všem osmdesáti kovovým bublinám.

Ale kolísání stavu biologických látek tím zabráněno nebylo. Docházelo k zatím neobjasněným změnám a stále více velitelské moci přecházelo na pozitroniku. Od čisté hyperinpotroniky nemohli Pozemšťané očekávat nic jiného, než vlastní záhubu. A hluboko v nitru systému narazila Van Modersova skupina na spousty robotů, s nimiž bylo třeba bojovat!

Rhodanovou nadějí byl teleporter Ras Čubaj. Ani Modersovy bojové kvality nebylo možné podceňovat. Ale s Rasem měla skupina mnohem větší šanci přežít.

Deset ze třiceti doprovodných letounů vykonávalo kontrolní lety nad planetou a sledovalo, jak se přeskupují síly přátelských a nepřátelských robotů.

Jejich hlášení byla skličující: Posbiové se přidávali na nepřátelskou stranu. Spojení s plazmou bylo úplně přerušeno. To znamenalo, že všechnu moc má hyperinpotronika!

A pouze jeden světelný rok odtud kroužily lodě Laurinů, připraveny se na Svět sta sluncí okamžitě vrhnout. Proč to zatím žádná z nich neudělala, bylo záhadou.

Hlásil se GAUSS. Člun X-l zachytil stejně zkomolenou zprávu jako THEODERICH: „Měníme polohu... Útok kapkovitých... Roj nestačí... Prcháme do librační zóny a..."

Ještě několik zapraskání a dost. Na obrazovce se objevil obličej důstojníka, velícího obměně pohotovostí. „Pane, znovu na nás zaútočili! Teď už jsou skoro všichni roboti proti nám!"

„Podávejte mi průběžně hlášení o situaci." To bylo všechno, co v té chvíli mohl Perry Rhodan říci.

X-l začal střílet ze všech zbraní. Energetické zdroje Člunu přešly na plné obrátky. Ochranné štíty byly opět vytvořeny.

Perry Rhodan seděl ve svém křesle a pozoroval pohaslou obrazovku. Stěny pracovny se lehce rozechvěly. X-l pálil všemi smě-

ry. Z centrály, ani z koordinačního střeleckého stanoviště, se zatím neozvalo žádné hlášení.

„Připadám si jako pštros, který strká hlavu do písku, barbare," řekl Atlan.

„Já ne. Já jsem jen zvědav, co bude dál."

„Tak? Ty jsi jen zvědav? Nic víc? A že zatím bude zničen GAUSS, to ti nevadí?"

„Nebude zničen," odpověděl Rhodan klidně. „Hal Mentor je zkušený velitel. Atlane, měl bys mým lidem víc důvěřovat. V situacích, jako je tato, se stává každý svým vlastním Šéfem a nemůže ztrácet čas hlášením o každé maličkosti-Vždyť..."

Za jejich zády se ozvalo klapnutí. To byla prudce otevřena jedna ze skříní. „Ras Čubaj!" vykřikl Arkonidan.

Africký teleporter stál před Rhodanovou skříní se zbraněmi. Na Allanovo zvolání vůbec nereagoval. Popadl do každé ruky jeden těžký dezintegrátor, obrátil se, řekl jenom: „Šéfe, prostřílíme se!" a byl zase pryč.

. „Přehledné hlášení o situaci!" zhodnotil Rhodan krátké vystoupení teleportera, jenž právě bez pozdravu a bez dovolení vyraboval zbrojnici nejmocnějšího muže Slunečního impéria.

Atlan sáhl k buněčnému aktivátoru na hrudi. Přístroj, který mu prodlužoval život, se v té chvíli silně rozbušil.

Ozvala se přijímací centrála. Zachytila další zprávu na vlnové délce GAUSSE: „Hlásí se Mentor. Lehký zásah do generátoru. Spuštěn náhradní agregát. Záchranná flotila odstartovala od Fraga před minutou a třiceti vteřinami běžného času. Akce Big Lift má proběhnout v osmi etapách. Konec."

Rhodan a Atlan na sebe mlčky pohlédli. Oba velmi dobře věděli, jak dlouho ještě potrvá, než Reginald Bull dorazí ke Světu sta sluncí. Co všechno se tu mezitím stane?

Pak se ozval Brazo Alkher: „Pane, všechny letouny nad kupolemi. Koordinace s tanky je vynikající. Spolupráce s velitelem střelby na X-l ta nejlepší. Roboti ustupují. Polohu fragmentálních lodí není možné určit."

„Ale o Van Modersově skupině nevíme nic, barbare! Ani to, jestli je ještě pod zemi, nebo se jí podařilo dostat se ven.

„Jestli nejsou venku, za chvíli budou, Arkonidane."

Ale ani po hodině, kdy už byl poplach na X-l zrušen, se Modersovi lidé neozvali. O osud mužů, pravděpodobně dosud ztracených v hlubinách zařízení, se už začínal obávat i Rhodan. Začal si pohrávat s myšlenkou, že dá vyhledat některého z telepatů a požádá ho o pomoc. Ale mohl by takhle riskovat? Mohl by jen jednoho jedince odvelet z bloku, v němž se mentální síly telepatů soustřeďovaly k podpoře oslabené plazmy?

Rozletěly se dveře a do kabiny vrazil velitel člunu X-l: „Pane, právě jsem překvapil teleportera Cubaje, jak vybírá zbraně z mého skladu. Když jsem se ho ptal. proč to dělá, neodpověděl mi. Já..." Překvapeně zmlkl.

Atlan se zprudka posadil do svého křesla a rozchechtal se. „Při Velké bohyni! Kdyby se takové věci děly na arkonských lodích, přestali bychom existovat už před mnoha tisíci lety!"

Velitel člunu jen zakoktal: „Pane, co tím chcete říct?"

Rhodan odpověděl za Allana: „Moji skříň se zbraněmi už Čubaj vybral také."

^ X ^

V labyrintu, asi tak osm set metrů hluboko, čekalo pět mužů na teleporterův návrat. Jen Modersova zbraň byla schopná střelby. Ostat" "ní dezintegrátory měly prázdné zásobníky.

„Vpravo za vámi!" vykřikl profesor Durand, muž, který byl až do •svého nasazení na Světě sta sluncí zapřísáhlým odpůrcem Van Modersových teorií.

Moders ležel na břiše na výstupku, pod nímž se nacházela chodba, či spise něco, pro co není označení. Něco nesmyslného, zkrouceného, plného nepopsatelných výklenků a slepých odboček. Proti robotům byli lidé v nevýhodě. V infračerveném spektru ne-

viděli téměř nic. Temnota pro ně byla prostě temná. Robotům nevadila. Ti vnímali především tepelné záření. ' .

Když profesor vykřikl, obrátil se Moders na záda. Zadíval se do optiky své zbraně, rychle vyhledal cíl a vyslal k němu několik zničujících paprsků. „Tři roboti šplhají nahoru!"

Moders se nedal zneklidnit. Mohl mířit jen na jeden cíl. Pak se odkutálel kousek stranou a zůstal ležet. Právě včas! Těsně vedle něj dopadly paprsky, vypálené roboty. „Pozor, Modersi, jeden už je skoro nahoře!" zařval kdosi. K čertu, pomyslel si Moders, kde je ten teleporter? • Dozvěděl se to vzápětí. Oslnivě se zablesklo, žhavý energetický oblak prosyčel kolem. Pak se ozvala rána, kterou vnější mikrofony nastavené na nejvyšší citlivost zesílily tak, až Moderse málem ohlušila. „Tak jsem tady," ozval se Čubajův hlas. „Jak to vypadá s vašimi dezintegrátory?"

„To je otázka!" zavrčel robotik. „Dva tři výstřely, a..." Slova zanikla v hluku. Robot, který došplhal až k okraji výčnělku, padl za oběť Čubajovu střeleckému umění. Afričan přiskočil k Modersovi a vtiskl mu do rukou nabitou zbraň. '

„Jak to vypadá venku?" chtěl vědět Moders, ale to už Čubaj poděloval také ostatní muže.

Zaměřovači paprsky prořezávaly temnotu kolem. Čas od času ozářily nějaké hrany, podivné vybouleniny, nebo otvory.

„Zdá se, že už tu další roboti nejsou!" oddechl si Moders. „Ještě že tyhle kastle byly chodící, a ne lítací," řekl a pak ho napadlo, že už je to vlastně dobrá půlhodina, co jeho skupina nenarazila na žádné z létacích Posbiů.

Předtím se nacházeli o více než tisíc metrů hlouběji a zdálo se, že robotů, hlavně létacích, je tolik, že nemá cenu se bránit. Snad v poslední chvíli Ras Čubaj objevil úzkou šachtu antigravu, kterou bylo možné uniknout.

Moders byl uznávaný velitel. Teleporter se mu do velení nepletl a držel se vpozadí.

„Teď slezeme do chodby!" nařídil Van Moders. Sešplhal jako první. Dole si dřepl a připravil zbraň ke střelbě. •

Teleporter to měl snazší. Jediným skokem se ocitl až tam, kde se chodba ostře zatáčela, a opatrně nahlížel za roh.

Moders měl Šestý smysl válečníka. Nastavil světlomet na sto dvacet procent, a spustil jej. Tam, kde tušil nebezpečí, postřehl lehké kovové zajiskření. Vteřinu poté hyperinpotronika zaznamenala ztrátu dalšího robota.

Profesor-Durand se v půli cesty dolů zastavil, opřel se zády o stěnu, stiskl dezintegrátor pod pravou paží a začal pálit., ., Co tam vidí? pomyslel si Čubaj.

Předtím, v málem bezvýchodné situaci, se Durand svým spolubojovníkům ukázal v novém světle. S téměř sebevražednou odvahou se vrhal proti létajícím robotům a obratně likvidoval jednoho za druhým. Odmítl Modersovo upozornění, že by se neměl zbytečně vystavovat, a poznamenal: „Co se člověk v mládí naučí, ve stáří jako když najde. Když mi bylo Čtrnáct, chtěl jsem být čarostřelcem!"

Náhle jako by se rozednilo. Muži spatřili, že nejsou v chodbě, ale na kraji obrovské sluje, jakéhosi dómu, v-němž pracuje spousta obřích agregátů. Obloukové spojovací mosty s hyperinpotronickým rozvodným vedením měly rozpětí jistě přes tři sta metrů, a jejich výška byla úctyhodná. V přijímači své přilby Čubaj zaslechl Moderse, jak se ptá: „Profesore, vy lovíte kachny? Nebo co to tam lítá?"

„Celá horda robotů," odpověděl profesor Durand. „Široké, neforemné krabice, jaké jsem ještě nikdy neviděl. Zajímalo by mě, co je to za druh. Nejradši bych se na ně podíval zblízka."

Moders zaúpěl. „Tak zvědavý jako vy bych tedy být nechtěl!" Vrhl se k zemi. Instinkt ho opět zachránil. Místem, kde měl před okamžikem hlavu, probíhal světelný proud. Kovová stěna, na niž paprsek dopadal, se začala tavit.

Mechanické bytosti útočily zcela bezohledně - jako by jim vůbec nezáleželo na tom, že mohou něco poškodit nebo zničit.

Moders se neodvažoval pohnout. Už se začínal domnívat, že mu

nadchází poslední chvilka. Zatím ho trochu chránila vyčnívající Část jednoho z agregátů. Zmizení Rase Cubaje si nepovšiml.

Teleporter se přenesl na nejbližší most a spatřil tři z krabic, o nichž mluvil profesor. Zvedl zbraň a spustil palbu. Na oblouku, užším než odhadl, jen stěží udržoval rovnováhu. Náraz exploze ho srazil do hlubiny. Život mu zachránila jen jeho nadpřirozená schopnost. Když ucítil pod nohama pevnou půdu, byl ještě oslepen pronikavou září výbuchu. „Modersi," křikl do mikrofonu, „jestli na nás systém pošle víc takových škatulí, je po nás!"

Když se Modersovi podařilo opět shromáždit celou skupinu, zeptal se: „Známe správný směr?"

„Musíme se držet tři stupně severněji!" odpověděl muž, který nesl prastarý arkonský předmět, užívaný ještě na Arkonu III, malý počítač s programem pro bloudění v labyrintech.

Kromě tohoto přístroje a zbraní s sebou neměli nic. Ostatní věci museli odhodit už dole, kde byli napadeni poprvé.

Spěchali k východu tak rychle, jak jen byli schopni. Ras Čubaj šel poslední. „Neminuli jsme antigrav?" zeptal se Moders.

„Ne, pane, ještě padesát metrů," ujistil ho muž s počítačem.

Doběhli k šachtě a ustrnuli. Výtah nefungoval! Profesor zaklel jako starý vesmírný tulák.

Do čela skupiny se prodral Čubaj. Moders se na něj zadíval a řekl: „Rasi, mohl byste nás všechny dostat nahoru?"

„Maličkost," odpověděl Afričan. „Ale...," zarazil se, „museli bychom se rozdělit na dvě skupiny. A kdoví, jestli nás právě k tomu nechce systém přinutit."

Jednou z Modersových schopností bylo, že se dovedl přizpůsobit myšlení pozitronického systému. Dalo by se říci, že se s tímto systémem dovedl do značné míry ztotožnit. „Počkejte chvíli," řekl. V jeho mozku se rozběhl čistě matematicko-logický proces, v němž lidské pocity a lidské zkušenosti nehrály žádnou roli. I to byl Van Moders. Možná, že v celém Slunečním impériu nebyl jiný vědec jeho schopností.

„Tak co? K čemu jste dospěl?" naléhal na něj netrpělivý profesor Durand.

Moders odpověděl až po chvíli: „Naše Šance se rovnají nule. K tomu výsledku dospěla také hyperinpotronika. Vypočetla si to však ve chvíli, kdy se jí málem podařilo připravit biologický život o vzduch. Jak vypadá situace teď?"

„Teď je všude klid," odpověděl Čubaj. Světla šesti reflektorů jak dlouhá tykadla ohmatávala podivné tvary strojních bloků. Nikde s,e[1] nic nehýbalo.

„Ticho před bouří!" odtušil Moders. „A já nevím, co dál. Má někdo nějaký nápad?" Nikdo se nehlásil...

^ ^ ^

Vedoucí kontrolor Owen DeSoto vytřeštil oči. Ve dveřích stál Menke Laas a usmíval se na něj. „Hlásím se do služby. Děkuji vám, že jste mi postříkal obličej Tolatolgenem. Podívejte se - popáleninu už skoro ani není vidět."

Siganec obdivně hvízdl. „Před hodinou jste byl víc mrtvý než živý. Jak se cítíte?"

„Skvěle. Už jste přišel na to**,** proč v rozvodném zařízení došlo ke zkratu?"

Siganec začal vyprávět. Menke Laas třeštil oči. „No tedy!" divil se. „Stačilo málo a bylo po mně."

V této Části křižníku bylo lehké drnčení způsobované rychlostí letu přehlušeno hřmotem agregátů. Před několika minutami flotila podruhé pronikla do libační zóny. -

Vyměnili si ještě pár slov, a Menke Laas opět zaujal své místo v křesle před kontrolními přístroji. Osm set metrů nad ním se nacházelo srdce THEODERICHA, velitelská centrála. Netušil, jak brzy se tam dostane i on.

Pozorně sledoval měřidla. Indikátor magnetického pole se téměř nepozorovatelně zachvíval. Laas si toho povšiml, až když se mu začaly dělat mžitky před očima. „Hm...," zabručel. Předklonil se a nevěřícně zíral na stupnici zblízka. Ano, ryska byla rozmazaná. To znamenalo, že měřená magnetická hodnota není stabilní.

Menke Laas už natahoval ruku k tlačítku poplašného signálu, ale náhle se zarazil. Vstal, odstrčil křeslo, otočil se a přistoupil k zadní stěně. Ta byla obložena čtyřmi stejně velkými kovovými deskami. Anglicky, intergalaktem a arkonsky tam bylo červeně napsáno: Nebezpečí života! Před sejmutím krytu nastavit hlavní vypínač fází na nulu!

Pro Laase jako by toto varování neexistovalo. Stiskl na jedné z desek elektromagnetický spojovací držák, obratně desku vyňal z držáků a postavil ji stranou. Před očima měl složitý propletenec kabelů, drátů a všemožných přístrojů. Zamyšleně si třel čelo dlaní. Ani nepostřehl, že do místnosti vstoupil DeSoto.

Vedoucí kontrolor málem vyrazil zděšený výkřik, když spatřil Laase, stojícího před obnaženým spínacím zařízením.

Zůstal ve dveřích a neodvažoval se udělat další krok.

Laas opět hazardoval se životem. DeSotovi však bylo hned jasné, že to ten mladík nedělá jen tak pro nic za nic. Siganec se zadíval na pult s měřidly. Z té vzdálenosti nemohl nic určitého rozpoznat. Přistoupil k pultu blíž. Jeho pohled utkvěl na ukazateli síly magnetického pole. Okamžitě poznal, že hodnota měřená v Oerstedově stupnici je anomální. Teď věděl, proč je odstraněna pouze jedna z obkladových desek, ale nechápal, co montér ve spínacím zařízení hledá. Na to, že i jeho život je ohrožen, jako by náhle zapomněl.

„Laasi, co se děje?" zeptal se tise.

Menke Laas se trochu lekl, ale neohlédl se. „Hodnota v oerstedech..." Víc neřekl.

DeSoto se postavil vedle něj. „Hledáte chybu tady? Proč?"

„Jak hluboko v intergalaktickém prostoru jsme, DeSoto?"

„Zatraceně, řekněte mi napřed, proč to chcete vědět!"

„Nevidíte to zbarvení?" řekl Laas a prohlížel si jeden ze spojů. „Únava materiálu..."

„Máte přeludy!" téměř vykřikl Siganec. „Jste ještě pořád v poúrazovém šoku!"

„Jak hluboko v prázdném prostoru jsme, DeSoto? Můžete mi to zjistit? Ale rychle!"

DeSoto přešel místnost, zavolal hlavní centrálu THEODERICHA a opakoval Laasovu otázku do mikrofonu.

Na obrazovce se objevila tvář Reginalda Bulla. „Proč potřebujete vědět právě tohle?" divil se velitel flotily, ale když uslyšel Laasovo jméno, zpozorněl. „Není to ten muž, který měl těsně před startem nehodu?"

„Ano, pane!"

„A ten chce vědět, jak hluboko jsme v prázdnotě? Počkejte okamžik..." Bully vyvolal kód jednoho z důstojníků řídících plavbu. Po chvíli se zase objevil na obrazovce. „Tak ještě jednou!" řekl. „Proč potřebuje Menke Laas vědět, kolik světelných roků jsme uletěli?"

Když uslyšel slova o únavě materiálu, vpadl Siganci do řeči. „Nesmysl! Křižník SOSATA je už o hodně dál než my, a o žádné únavě materiálu se tam ještě neví. Ten váš Menke Laas patří do nemocnice! Ve službě nemá co dělat!"

DeSoto se zamračil. „Slyšel jste to?" obrátil se k Laasovi.

Montér přikývl.

DeSoto začínal zuřit. „Přestaňte se v tom vrtat! 'A honem to zase zakryjte, sebevrahu!" , :

„Ale vy taky stojíte.v ohrožené zóně," poznamenal Laas.

Siganec se obrátil na podpatku. „Až se vrátím, budou spínače zase pod deskou, a vy, Laasi, budete sedět u pultu," řekl cestou ke dveřím.

Ve svém oddělení byl DeSoto nejvyšší instancí. Co řekl, to zde mělo stejnou váhu, jako Bullova nařízení udělovaná hlavní centrále. Když za sebou zabouchl dveře, byl přesvědčen, že Menke Laas jeho rozkaz okamžitě splní.

Pak seděl ve svém křesle a usilovně přemýšlel. Nenadálou zrně-, nu barvy některého ze spojů bylo přece možné nějak vysvětlit!

Z telekomu se ozval hlas velitele flotily. Laasovo podezření muselo Bullyho znepokojit víc, než se zpočátku zdálo.

„Slyšíte, Laasi? Zavolejte mi, co je u vás nového!"

V té chvíli se spoj před montérovýma očima rozpadl. Zmizel! Laas

se několika skoky vzdálil z nebezpečného okruhu. Tak se dostal do záběru kamery.

Teď Bully viděl, jak se montér vrhá ke kontrolnímu pultu.

Laas se obrátil k monitoru. „Pane, okamžik, prosím!" řekl a začal mačkat knoflíky. Zbytek práce obstarala automatika. Poškozený blok byl odpojen a do chodu uveden náhradní.

„Síla magnetického pole má zase obvyklou hodnotu, pane! Co se stalo? Jeden ze spojů ve spínači se rozsypal."

Bully mu vpadl do řeči. „Hlaste se hned u vedoucího kontroly a pak za mnou oba přijďte do centrály! A pospěšte si!"

Tak se stalo, že mladý montér Menke Laas stál ve velitelském prostoru THEODERICHA vedle druhého nejmocnějšího muže celého Slunečního impéria a mluvil ke skupině pozorně naslouchajících důstojníků.

Pak ho důstojníci následovali na jeho pracoviště. Jeden z důstojníků pečlivě sebral zbylé částečky prachu a odběhl s nimi do laboratoře. Laas musel čelit spoustě dotazů. DeSoto, který se držel v pozadí, byl rád, že jeho podřízený odpovídá chytře.

Interkomem se rozhovoru účastnil mimo jiné také Bull.

Brzy přišly výsledky z laboratoře. Ty byly deprimující: opravdu Se jednalo o únavu materiálu.

O případu byla zpravena celá flotila. A brzy se ohlásili velitelé, na jejichž lodích bylo nalezeno totéž: šedý prášek místo spojů ve spínačích magnetického pole!

Bully si pozval do centrály experty.

Ti na jeho otázky chvíli odpovídali dosti vyhýbavě. Bylo na nich vidět že nevědí, co by asi rádi věděli, až konečně jeden z nich pravil: „Pane, nacházíme se v libační zóně mimogalaktického prostoru. A nevíme, jestli je tato libační zóna stejná jako v naší Galaxii."

Nespokojený Bully experty propustil. Pak zavolal opět Menke-mu Laasovi. „Poslouchejte dobře," řekl mu, „pověřuji vás zvláštním úkolem. Do té doby, než dorazíme ke Světu sta sluncí, se budete zabývat jen prohlížením techniky,-u níž by se mohly projevit následky únavy materiálu. Jestli o účelu a konstrukci toho kterého

zařízení něco víte nebo ne, nehraje žádnou rotí. Vy máte intuici! A neodmlouvejte mi, dokážete to! Konec!"

To byl celý Bully. Dokázal lidem vsugerovat, že mají vlastností a schopnosti, o nichž do té chvíle nic netušili.

Jefe Claudrin jeho optimismus nesdílel. „V kůži toho chudáka montéra bych teď být nechtěl," řekl.

Bully se podrbal v zrzavém kartáči vlasů na hranaté hlavě. Claudrinovi nedůvěra ho pohněvala. „Jen počkejte, Jefe! A vůbec - neprobíhá snad všechno dost hladce?"

„Zatím ano. Ale nemáme za sebou ještě ani čtvrt cesty. Lodě se nám začaly rozpadat trochu brzy, ne?" , -

„Hm...," mávl rukou Bully a obrátil se ke spojovacímu důstojníkovi. „GAUSS se ještě neozval?"

„Ne," řekl důstojník. „GAUSS mlčí."

^ -^

Velitel Hal Mentor a celá posádka GAUSSE měli co dělat, aby zabránili nejhoršímu. Nebezpečí se přiblížilo v podobě několika tisíc obrovských kapkovitých lodí. GAUSS se pokusil uniknout do meziprostoru. Ale právě tam se z hyperprostoru náhle vynořila nová eskadra Laurinů. GAUSS se připravil k zahájení palby ze všech paprskometů. Víc se nedalo dělat. Inženýři, kteří na Arkonu II prováděli inovační přestavbu, nepočítali s tím, že by se křižník někdy dostal do vážnější bojové situace.

Zbrojní velitel, zkušený důstojník, účastník bitvy u M 13, neztratil hlavu. Zkusil přesně totéž, co u M 13 zachránilo život jemu a celé posádce: obě pólové střelecké věže nastavil na dezintegrační palbu, a slabší, v kulovitém obalu umístěné zbraně, na palbu termickými a impulzními paprsky.

Hal Mentor řídil GAUSSE osobně. Věřil tomu, že jedině on je v takových téměř bezvýchodných situacích pravým mužem u kormidla. Ale to, co mu ukázal antiflektor, zviditelňující kapkovité lodě, ho na chvíli vyvedlo z míry: Laurinové obklopili GAUSS ze všech

stran a z hyperprostoru se vynořovali další a další. Podle distančního měření byla nejbližší kapkovitá loď vzdálena necelou jednu světelnou minutu.

, „Zbrojní důstojníku, slyšíte mě?" vykřikl Hal Mentor do vysílače. „Řekněte mi, proč jste ještě nezačal střílet?"

Důstojník okamžitě pochopil, že Hal Mentor hodlá předčasným zahájením palby Lauriny splést, trochu je zaměstnat a získat tím čas potřebný pro úhybný manévr.

„Majore, jsem připraven střílet. Prosím, abyste neměnil kurs a •směřoval stále k nejbližší nepřátelské lodi!"

„Co... Co jste si to..." Hal Mentor nedořekl. Stačil mu krátký pohled na řídící pult a hned pochopil, co má jeho zbrojní důstojník za lubem. Energetická síla ochranného pole okolo GAUSSE rapidně klesala! Ještě před chvílí byla na devadesáti procentech, teď už je na osmdesáti a začíná se blížit k sedmdesátce!

V tom okamžiku zbrojní důstojník stiskl tlačítko odpalovacího zařízení. Různobarevné svazky paprsků z dezintegrátorů, impulzních a tepelných zbraní náhle pronikly černočerným prostorem. Zasáhly vedoucí loď Laurinů a další čtyři lodě, které se držely za ní. GAUSS se celý roztřásl. K vytí agregátů přibylo drnčení vibrujících stěn.

Zbrojní důstojník předal velení automatice. Viděl, jak tři z pěti laurinských lodí roztrhla oranžová a rudá exploze. Další kapkovitá loď však proplula zářícím oblakem, jako by se jí zánik velitelské lodi vůbec netýkal.

V následující půlvteřině na ni zbrojní automatika obrátila ničící paprsky. Exploduje i tato loď, nebo se jí podaří střelbu z GAUSSE odrazit? Ke GAUSSOVI se přiblížilo dalších pět lodí Neviditelných. Bylo jasné, že v příštím okamžiku způsobí paprsky z jejich zbraní na malém křižníku opravdové peklo. V témže okamžiku, kdy začaly střílet, spustil Hal Mentor Kalupův konvertor a podnikl bleskový únik. GAUSS se propadl do meziprostoru a lineárním letem se řítil ke Světu sta sluncí. Stodesetkrát rychleji než světelný paprsek pronikal librační zónou.

Mentor se, naklonil k mikrofonu, aby podal zprávu hlavnímu veliteli, když se ozvalo drnčení v nové, nezvyklé tónině.

Ohlásila se strojovna. „Kalup má nepravidelný chod," sděloval hlavní inženýr.

„Co navrhujete?"

„Majore, musíme co nejdříve opustit meziprostor, jinak se rozletíme na kusy!"

„Jak dlouho to takhle ještě vydržíme?"

„Možná pět, možná deset minut, majore."

„Dobrá. Za tři minuty Kalup vypnu," slíbil Hal Mentor, ale v tu chvíli dotyčný stroj vysadil sám. GAUSS se opět vynořil v einsteinovském vesmíru. Hal Mentor zavolal zbrojního důstojníka. „Je u vás všechno v pořádku?" zeptal se.

„Bohužel ne, majore," zněla odpověď. „Domnívám se, že jsme byli zasaženi. Už nemám dost energie pro paprskomety!"

Do hovoru se vmísila strojovna. Také vedoucí inženýr měl špatné zprávy: „Majore, GAUSS má ve vnějším plášti asi dvacet metrů dlouhou trhlinu. A nejen to - taky Kalup to schytal. A první stupeň hyperrádiového zařízení je úplně zničen! A přitom vůbec nevíme, kdy k tomu zásahu došlo!"

Halí Mentor si vzpomněl, čeho si všiml krátce před vstupem do libranční zóny. Ochranné štíty GAUSSE ztratily energetické napětí. Než se křižník propadl do meziprostoru, napadlo jej pět laurinských lodí. Energetické napětí v tomto Časovém bodu bylo přesně na šedesáti procentech. Ochranné štíty tím byly oslabeny o třetinu. Přímému zásahu nemohly odolat.

Byl to vlastně zázrak, že GAUSS ještě existoval a že mohl letět alespoň na impulzní pohon. Mentor pochopil, proč žádný z mužů na palubě nepostřehl, že GAUSS byl zasažen. K zásahu totiž došlo přesně v okamžiku přechodu do libranční zóny.

Mentor nařídil generální kontrolu. „Ale rychle, pánové! Za chvíli může nějaká laurinská letka určit naši polohu. Chci hlášení o všech výpadcích energie, ať už ve strojovně, ve střeleckých věžích, nebo ve spojovacích aparátech. Konec!"

Zničený první stupeň hyperkomu byl neopravitelný. Svět sta sluncí byl ještě dva světelné měsíce daleko, ale s tím si Hal Mentor nedělal velké starosti ~ i se zastaralou tranzitní technikou by se GAUSS mohl ke svému cíli dostat jediným skokem. V té chvíli vše záleželo na stavu impulzního pohonného zařízení.

Výsledek kontroly byl napjatě očekáván, ale v hlavní centrále GAUSSU se všichni tvářili, jako by se nic zvláštního nedělo. Mentor se rozhlédl kolem sebe. Důstojníci se shromáždili kolem antiflektoru a pozorovali roje kapkovitých lodí, plujících jen tři světelné hodiny odtud. K útoku mohlo dojít každým okamžikem.

Z nicoty se proti GAUSSU náhle vyřítily dvě kapkovité lodě.

„Zbraně připraveny?" zeptal se Mentor. „Už pro ně máte dost energie?"

„Ano, všechno v pořádku," ozval se velitel střelby.

Hal Mentor jeho odpověď vyslechl jen na půl ucha. Měřicí přístroje totiž začaly zaznamenávat rychlý pokles energetického napětí ochranných Štítů.

Co to má znamenat? Že by Neviditelní měli novou zbraň?

Ohlásil se muž, provádějící kontrolu ve strojním prostoru. „Majore, neděje se něco s našimi ochrannými poli?"

Mentor nevěděl, co odpovědět.

GAUSS vystřelil o okamžik později než první z kapkovitých lodí. Jeho oslabený štít se při prvním zásahu rozpadl. Ale vystřelit podruhé se Neviditelným nepodařilo. Soustředěná palba všech zbraní pozemského křižníku změnila kapkovitou loď v malé, oslnivě zářící slunce.

Mentor prudce změnil kurz. Impulzní motory se rozervaly. Ale rychlost, jaké se tak podařilo dosáhnout, byla pouhých 0,45 L. Při tak malém tempu by bylo velmi nebezpečné pokoušet se o tranzici. Mohlo by dojít ke značným organickým škodám.

GAUSS vybočil nad zelenou souřadnici a nepřetržitě zvyšoval rychlost. Druhá laurinská loď, držící se kolizního kurzu, však byla rychlejší.

Ochranné Štíty pozemského křižníku se začaly rozpadat, sotva se je podařilo vytvořit.

„Co je to?" zavrčel Hal Mentor a stiskl tranzitní tlačítko.

GAUSS učinil bezčasový skok. Zmizel, aby se okamžitě zhmotnil těsně před Světem sta sluncí. Na palubě nebylo nikoho, kdo by nezasténal bolestí. Tranzitní šok byl děsný. Muži si třeli tmoucí šíje a proklínali zvetšelou techniku.

Hal Mentor neměl čas zabývat se svým fyzickým stavem. GAUSSE pronásledovalo osm kapkovitých lodí nejtěžší třídy.

Před pozemským křižníkem se nacházel první ze dvou slunečních prstenců. Mezi dvěma umělými slunci najednou vyplul další, ještě silnější roj Laurinů. Hal Mentor se letmým pohledem na číselník přesvědčil o tom, že ochranné štíty kolem GAUSSE neexistují. První dotek paprsku z nepřátelské zbraně znamenal konec.

Mentor dal rozkaz k okamžitému opuštění lodi. Svět sta sluncí byl vzdálen 247 000 kilometrů. V tu chvíli GAUSS dostal zásah. Vnější kovový plášť začal povolovat. Muži se vyhrnuli na chodby a běželi k záchranným letounům.

GAUSS se otřásl pod dalším úderem. Zastavily se pohonné motory. Ale několik agregátů 'dál zásobovalo vnitřní energetické rozvody/Hlavní šachta antigravu ještě fungovala.

Mentor doběhl k hangáru jako poslední. Jeden z důstojníků právě kontroloval stav členů posádky.

„Majore, sedmdesát tři mužů chybí!"

„Nastupovat, odlétáme!"

„Majore, pokusím se dovolat se jích palubním vysílačem!"

Ale k tomu již nedošlo. Do GAUSSE narazila část útočící laurinské lodi a rozlomila jej na dva kusy. Jen zázrakem nebyl poškozen hangár se záchrannými letouny.

Automatické ovládání příklopu nefungovalo.

„Posádko prvního letounu, vylezte ven a otevřete vrata mechanicky!" zakřičel Mentor.

Muži z prvního letounu neztráceli rozvahu. Vystoupili rychle a klidně, jako by šlo jen o nácvik nouzového řešení, doběhli k pří-

klopu a začali obsluhovat rumpály. Obrovská dvojitá přepážka se centimetr po centimetru zvedala- Zvenčí zazářily prstence Světa sta sluncí. GAUSS vzplanul. Ve skafandrech bylo uvedeno do činnosti radiační varování. Začínala řetězová reakce. Celá ta hromada trosek, ve kterou se křižník proměnil, měla co chvíli vybuchnout.

Muži u přepážky zápasili o život. Hořící GAUSS se otáčel stále rychleji a rychleji. Menší, dílčí exploze se ozývaly jedna za druhou. Než se kovový plášť nad přepážkou zkřivil tak, že ji docela zablokoval, mužům se povedlo zvednout přepážku dost vysoko. Záchranné letouny mohly odstartovat.

Číslu jedna se to podařilo hned. Dvojka měla jen několikavteřinové zpoždění. Další letouny zůstaly nepoužity.

GAUSS měl na palubě třiasedmdesát mrtvých!

Na malém monitoru Hal Mentor viděl, jak dvojka důmyslně manévruje, aby se dostala z obklíčení laurinských plavidel. Maličké záchranné letouny nedosahovaly ani zdaleka takové rychlosti jako lodě Neviditelných, byly však mnohem pohyblivější. Laurinské zaměřovače je nedokázaly zachytit.

Hal Mentor proletěl nebezpečně blízko kolem jednoho ze sluncí. Věděl, že riskuje, ale vypočetl si, že tvrdé záření bude Laurinům rušit distanční měření. On a jeho muži již předem spustili veškeré clony, ale ostré světlo bylo tak intenzívní, že je filtry nemohly absorbovat beze zbytku.

Pohonné zařízení zběsile vylo. Mentor objevil kapkovitou loď, která je v malé vzdálenosti sledovala. Rychle změnil kurz a zamířil do prázdného prostoru. „Kdybychom neměli antiflektor, už by nás Laurinové dávno odstřelili," pronesl s ulehčením.

„Majore, podívejte!" zvolal jeden z mužů a ukazoval na drobné stříbřité body nad Světem sta sluncí.

^ ^ ->

„Hyperinpotronika je netvor!" řekl Arkonidan. „To tedy je!" odpověděl Rhodan s takovým klidem, že Atlan zpo-

zorněl. „Kdyby se nám nepodařilo udržet ji pod kontrolou plazmy, vyhodil bych celý systém do povětří!"

Atlan se trochu předklonil. „Perry, můžu se tě zeptat, proč jsi k tomu rozhodnutí dospěl právě teď?"

V Šedých očích Perryho Rhodana se výsměšně zablýsklo. „Na tuhle otázku si přece můžeš odpovědět sám, admirále."

Jeden druhému rozuměli znamenitě. „Takže i ty jsi přišel na to, že se hyperinpotronika spojila s Lauriny. Nejsem bohužel schopen najít logiku, ze které by tento závěr vyplýval."

„Ani já ne. Možná, že jsme si dosud nevšimli signálních kontaktů mezi Neviditelnými a systémem. Co tě přivedlo na myšlenku, Že systém a Neviditelní začali spolupracovat?" :'

„Mlčení planetárních obranných pevností! Ani jediný paprskomet v těchto postaveních zatím nebyl aktivován. Jako by kolem nich ještě neproplula žádná z laurinských lodí!"

„Systém nepovažuje Neviditelné za své nepřátele."

„Zato nás ano! Když si teď vzpomenu na Van Modersovu skupinu, běhá mi po zádech mráz!"

Teprve teď Rhodan Atlana informoval o tom, co se o Modersovi a jeho lidech dozvěděl od telepata Marshalla: „Všichni jsou naživu, jenomže uvízli a nemůžou dál. Ale dokud se tady nezjeví Čubaj s prosbou o pomoc, není třeba posílat zvláštní komando."

„Měli nějaký úspěch?" zeptal se Arkonidan.

„Žádný. Museli se zbavit skoro všeho vybavení, aby si zachránili život. Pro nás to znamená, že si musíme rychle zajistit pomoc Williů. Jestli nám Williové tím gigantickým podzemním labyrintem neukážou cestu, budeme zařízení, které by plazmě zajistilo nutnou převahu, hledat až do soudného dne."

„Řekl bych, barbare, že si za celý chybný vývoj můžeme sami. Neměli jsme odstraňovat nenávistné propojení. Od té chvíle jsme přece začali zaznamenávat poruchy v rovnováze systému."

„Potvrzuješ Van Modersovo pozorování, Arkonidane."

„Pořád ještě své naděje vkládáš do sotva aktivní plazmy?"

„Bez její pomoci budeme ve Světě sta sluncí vyřízeni. Bully sem

s flotilou dorazí až za několik dní. Do té doby tu udělají Laurinové ohnivé peklo. Zatím ale nechápu, proč kapkovité lodi na planetu nevystřelily ani jeden ničivý paprsek. Není to zvláštní?"

Alan se horce pousmál. „Zvláštní nebo nezvláštní, rozumět Laurinům se asi nikdy nenaučíme. Já..."

Povrch planety se otřásl mohutným výbuchem. X-l se zapotácel. Jeho až osm metrů dlouhé teleskopické podpěry vyrazily do všech stran. Pak přišel druhý, ještě silnější otřes. Doprovázel jej nepopsatelný podzemní rachot. X-l se roztřásl, ale teleskopický systém jej opět přivedl do klidu. Automatický alarm nespustil. Palubní vysílání zůstávalo němé. Rhodana i Allana napadla stejná otázka" Zemětřesení?

•„Pane," hlásil se nyní důstojník z centrály, „byl byste tak laskav a přišel sem? Nerozumíme tomu, co se nad námi děje." ' „Nad námi?" podivil se Rhodan. Vyskočil z křesla tak rychle,-že byl ze dveří dřív, než se ho Atlan rozhodl následovat.

Atlan zastihl Rhodana před panoramatickým monitorem. Obraz byl maximálně zvětšen. Všechny použitelné filtry byly staženy. Aktivátor magnetického pole skučel diskantem. Znamenalo to, že se vyrovnával s těžkými světelnými údery.

Atlan se podíval Pozemšťanovi přes rameno. Překvapeně sebou trhl. „Zatracení Laurinové!" vykřikl. —

Rhodan se k němu pomalu obrátil a přikývl. „Na tohle bychom pravděpodobně nepřišli. Ale teď konečně víme, co mají v úmyslu." Ztěžka vydechl. „Jak to vypadá venku?" ' .

Důstojník začal posunovat obraz na monitoru. Z osmdesáti kovových bublin nebylo vidět ani jedinou. Titánské smršť před sebou hnaly hustá oblaka prachu. Stromy a keře vyrvané z kořenů vytvářely obrovská klubka valící se po zemi.

Dveře centrály se prudce otevřely. Vstoupil poručík spojař. „Šéfe, major Mentor hlásí, že přišel o křižník a s ním o třiasedmdesát mužů. Počká až se orkán uklidní, a pak přistane blízko nás. Říká, že ví něco o nějaké nové zbrani Laurinů.i"

Rhodan jen pohlédl na velitele člunu a řekl: „Připravte loď k nasazení a přivolejte zpátky všechny letouny."

Cestou k Rhodanově kabině Atlan řekl: „Neočekáváš toho od svých mužů přece jenom příliš mnoho, barbare?"

Rhodan neodpověděl. Mlčky vešli do kabiny. Z křesla se zvedl Ras Čubaj. Usmíval se.

„Šéfe, Van Moders a jeho lidé budou brzy zase na X-l!"

Rhodan se zamyslel. „Moment, Rasi! Kdy se začala měnit situace v hyperinpotronice? Když skončilo zemětřesení?"

„Zemětřesení? Jaké zemětřesení?" zeptal se teleporter.

„Aha!" řekl Atlan. „Systém je dobře izolován. Mechanické bytosti umějí stavět."

Rhodan zpravil Rase Čubaje o tom, co se zatím dělo na povrchu, a vysvětlil. Čím to bylo způsobeno. Afričan zpopelavěl v obličeji. „Cože? Ostřelují umělá slunce?"

„Zatím zničili jedno. Jestli se jim podaří odstranit všech dvě stě, plazma odumře. Potřebuje totiž světlo a vysoké teploty. Jaké mají Laurinové úmysly, musela pozitronika uhodnout mnohem dřív než my. Až do tohoto okamžiku nenechala na Lauriny vypálit jediný ničící paprsek. Jestli souhlasí údaje majora Mentora, máme co do činění se třemi až čtyřmi tisíci laurinských bitevních lodí. Rasi, teď se rychle vraťte k Van Modersovi a jeho lidem a přemístěte je sem. Jako prvního tu chci mít Moderse - musím se ho zeptat na pár věcí."

Ras okamžitě zmizel. Atlan si odkašlal. „Musím být u toho, barbare?" Arkonidan dával dost okázale najevo, že robotik není zrovna jeho přítelem. Jako člověk připadal Van Moders Allanovi docela snesitelný, ale jako vědec...

Rhodan se málem rozesmál. „Odkdy mám tu čest udílet rozkazy Vašemu Imperátorskému Veličenstvu, vládci všeho Arkonu?"

„No dobrá, tak tedy zůstanu tady, abych tě bavil, barbare," řekl Atlan uraženě.

^ A ^

Jediný, kdo se na THEODERICHU hroutil pod tíhou zodpovědnosti, byl Menke Laas. Zdálo se mu, že na úkol, který mu svěřil Reginald

Bull, zcela zjevně nestačí. Připadal si jako dítě ztracené v ulicích velkého města. Bloumal obrovskou halou mezi konvertory, z nichž - se ozývalo nepříjemné bublání.

Vypadnu odtud, pomyslel si a zrychlil krok. Ulekl se, když proti němu vyšel nějaký muž. Málem se srazili. ,,Vy jste ten nový? Ten pátrač?" otázal se muž a hned si také sám odpověděl. „Bodejť. Vy jste pátrač."

Toto označení se Laasovi vůbec nelíbilo.

„Pojďte se mnou," řekl muž. „Musíte se na něco podívat." Popadl Laase za rukáv a táhl ho mezi dva obří agregáty. ,,Tady!" ukázal.

„Co je to?" zeptal se Laas téměř zoufalým hlasem.

„Urychlovač atomových částic," odvětil muž. „Ale," pokračoval, „je tohle ještě normální?"

Kdyby Menke tušil, jaký tu má být rozdíl mezi normálním a nenormálním, stal by se nejšťastnějším mužem na celém THEODERICHU.

„Vypadá to tak." Něco přece musel říct. Aby zakryl svoji bezradnost, přidřepl ke stroji, jako by si na něm prohlížel nějaký detail. Pak vytáhl šroubovák a poškrábal jím kovovou plochu na místě, které bylo zabarveno poněkud jinak než okolí. Ke svému údivu zjistil, že kov je měkčí, než se dalo očekávat.

Několikrát na kov poklepal kloubem ukazováčku. Čím blíže poškrábanému místu, tím podivněji to znělo. Měl zvláštní pocit. „Kdyby aspoň přestalo to bublání!" řekl si polohlasně. Otočil se. Neznámý průvodce byl pryč!

Jak že se tohle tady jmenuje? Urychlovač? Podstavec agregátu byl asi deset metrů dlouhý. Zařízení působilo dost hrozivě.

Menke Laas si náhle uvědomil, co právě učinil. Zvedl se a vyběhl ze sálu ven. Pozitronicky ovládaná přepážka za ním s klapnutím zapadla. Nacházel se v kontrolním prostoru. Proti němu stál jeho průvodce.

„Konec!" řekl muž. „Třetí etapu máme..."

U konvertorů něco vybuchlo. V prostorách lodi se rozezněl poplašný signál. V centrále se rozsvítila řada červených světel.

Průvodce se vrhl k nějakým tlačítkům. Mačkal jedno po druhém. „Ten spínač před tebou!" vykřikl na Laase. „Zapni ho!"

Nad páčkou stálo rudými písmeny: Výpadek pozitroniky. Když Laas páčku zvedl, nápis se změnil: Náhradní provoz. Vytí poplašného signálu neustávalo. „Co se to děje?" chtěl vědět Laas-

„Že se ptáš!" vykřikl muž. „Urychlovač se podělal! Chlape, ty tedy máš nos!"

A pak to šlo ráz naráz. Muž, technik zodpovídající za konvertory, zavolal centrálu. Několikrát opakoval Laasovo jméno- Končil větou: „Pátrač se zachránil v poslední vteřině, urychlovač se mu už bohužel nepodařilo zastavit."

Laas by muže nejradši popadl za krk. Teprve teď mu došlo, že ho ten člověk nechal ve Štychu.

Už přicházeli roboti. Jejich kroky duněly širokou chodbou.

„Musíme odtud!" řekl muž. „Nebo nás záření upeče!"

Proběhli kolem mechanických bytostí a naštěstí se jim podařilo rychle proniknout za pancéřové dveře nejbližší místnosti.

^ ^ ^

Ve velitelské centrále obřího superkřižníku exploze nevzbudila velký rozruch. Podle předpovědí expertů bylo třeba počítat s tím, že v hlubinách prázdného prostoru bude docházet k novým a stále záhadnějším komplikacím.

„Ale jedno bych rád věděl," řekl Bull Claudrinovi; „Proč se až dosud nestalo nic podobného? Když jsme letěli k Fragu, neměli jsme ani jednu větší poruchu."

Claudrin se poškrábal na bradě. „Když se na to podíváme z nejbližší galaxie, není Frago zase tak moc hluboko v prázdnotě. A navíc si myslím..."

Dál se nedostal, protože na všech vysílacích hypervinách se začala ozývat loď za lodí. Samá hlášení o vážných poruchách.

„Já z toho zešedivím," bručel Bully.

Tři ze stometrových křižníků nebyly k ničemu. Bully se dlouho

nerozmýšlel. „Posádky přestoupí do nejbližších plavidel. Předtím je třeba položit trhaviny. Zápalné zařízení naladit na frekvenci THEODERICHA! Hlásit splnění rozkazu!" „Škoda těch krásných lodí!" povzdychl si Claudrin. „Mně jich je také líto, ale nechci, aby se jich zmocnili Laurinové. Jak jsme na tom s náhradními díly?" „Zatím to jde," řekl Claudrin. „Ale kdoví, co bude dál!" Bully pokrčil rameny. Zvedl se, prosel centrálou a zamířil ke spojařům. Chtěl mít informace z první ruky. Co mu nejvíc leželo na srdci, bylo spojení s GAUSSEM. Hodlal se o ně pokusit sám. GAUSS neodpovídal. Hyperkom zůstával tichý. „Zkoušejte to dál!" nařídil Bully. „Volejte nepřetržitě celou příští půlhodinu!"

Když pak seděl opět vedle Claudrina, řekl: „Bojím se, **že** GAUSS už neexistuje."

„Laurinové?" zeptal se Claudrin lakonicky.

„Kdo jiný?" řekl Bully. Pak si vzpomněl na Laase. „Škoda, že ten montér už nestačil urychlovač vypnout. Ale stejné -jak to jen dělá, že vždycky vyčmuchá to pravé místo?"

Claudrin se zamračil. „Pane Bulle, nepřeceňujete ho trochu?"

Ale Bully byl o Laasových zázračných schopnostech přesvědčen. „Vsadím se s vámi oč chcete, že právě tenhle montér nám ještě hodně pomůže."

Kontroly na lodích vyžadovaly třikrát více času než obvykle. Přestože Perry Rhodan žádal, aby flotila let ke Světu sta sluncí urychlila, Bully se zatím neodvažoval k dalšímu skoku.

Myšob Gucky mu jen jednou přeběhl přes cestu. Chytrý mrňous okamžitě zmobilizoval své telepatické schopnosti a jen tak pro zábavu se napojil na Bullyho myšlenky. Hned věděl, v jakém rozpoložení se tlusťoch nachází. Neřekl ani slovo a hbitě se vzdálil. Všechny myšlenky, které si tímto nedovoleným způsobem přečetl, se točily kolem nebezpečí v prázdném prostoru.

Najednou se zarazil. Úplně náhodou totiž objevil myšlenkovou frekvenci montéra Laase. Zlomyslné se zašklebil. Tlusťoch se bude

divit, až pozná, jak se zmýlil! Laas ani neví, co dělá. Ale... Moment! Moment! i

Gucky vyskočil z pohovky, na níž se do té chvíle pohodlně rozvaloval, a teleportoval se k Laasovi. Popadl ho právě v okamžiku, kdy už se Laas viděl na onom světě, a dalším skokem ho dopravil do bezpečí. Za nimi explodovalo automatické řízení jednoho z energetických zásobníků.

Myšob Gucky s Laasem rematerializoval v hlavní centrále. Vzrušeně zapištěl: „Kdyby teď byl tenhle muž mrtvý, měl bys ho na svědomí ty, Bully! Menke Laas není žádný pátrač, je to obyčejný Člověk, a ty od něj žádáš nemožné!"

„Tak mi tedy pověz, Gucky, jak to, že Laas byl první, kdo si vši-' ml únavy materiálu? Myslíš, že to byla náhoda? A co další případy? Všecko jen náhoda, ty sup erchytraku?"

Gucky by se zlostí propadl. Koneckonců však s tlusťochem souhlasil v tom, že řetěz náhod je nesmysl.

Bully se od nich odvrátil. Měl dost jiných starostí. Nová porucha na lodi si vyžádá nejméně dvě hodiny zdržení. Jde to s námi od desíti k pěti, pomyslel si. Aspoň kdyby se ozval GAUSS!

-^ ^ ^

Společně s Van Modersem přisel k Rhodanovi major Mentor. Přesto, že se orkán dosud neutišil, podařilo se Mentorovi přistát. Nejprve podal hlášení Van Moders, a po něm bývalý velitel GAUSSE, Oba už věděli, že Laurinové začali s ničením umělých sluncí.

Van Moders měl dost zajímavý nápad. Začínal tušit, proč hyperinpotronický systém zničehonic přestal jeho skupině klást odpor, proč jí nezabránil v návratu na povrch.

Tím nápadem byla otázka. A ,ta zněla: jaký byl přesný Čas, když Laurinové odstřelili první slunce? Mezi Lauriny a hyperinpotronikou musela existovat dohoda. Van Moders pokýval vážně hlavou, když mu Rhodan sdělil přesný časový bod.

„To byl okamžik, kdy se k nám systém přestal chovat nepřátel-

sky, Šéfe! Je to chladně rozvažující netvor. Neviditelné považuje za dočasné spojence, kteří mu pomohou vypořádat se s plazmou. S námi si to vyřídí až potom, jestli na nás nebudou stačit Laurinové."

„Bravo, Modersi," pochválil ho Rhodan. „Myslím si totéž. Ale co teď? Naši telepati nemají daleko k psychickému zhroucení. V téhle chvíli prostě nejsou schopni posílit slábnoucí impulzy plazmy. Řeknu jim, ať si jdou odpočinout. Nejspíš pošlu Čubaje a Kakutu, aby do centra hyperinpotroniky umístili arkonskou superbombu." „Šéfe, váš plán se mi moc nezdá.../' řekl Van Moders. „Mne se taky nelíbí," přerušil Moderse Rhodan. ..Bomba není podle mého vkusu, ale pro naši Galaxii je další život plazmy neskonale důležitější, než existence hyperinpotroniky. Teď nemysleme jenom na to, co se stane s námi. Vzali jsme na sebe úkol chránit všechny národy Mléčné dráhy, a to znamená, že ručíme také za plazmu této planety. Chcete k tomu ještě něco dodat, Modersi?"

„Dobrá, šéfe, ale dejte mi ještě čas, abych vyzkoumal, proč dochází k výkyvům rovnováhy. Ať o tom přemýšlím jak přemýšlím, vždycky mi vyjde, že jsou v kauzální souvislosti s odstraněním nenávistného propojení. Ale co má společného nenávistné propojení s vyrovnávacími elementy mezi plazmou a pozitronikou?" Moders se zadíval na stěnu. Rhodan dal Atlanovi a Mentorovi znamení, aby mlčeli a nechali robotika přemýšlet. Moders byl schopen jak pozitronického, tak hyperinpotronického přemýšlení. Mel určitou naději:

Hyperinpotronika byla dílem dávných mechanických bytostí - byla vybavena jejich věděním, ale také jejich chybami. „Ne. Nevím; Pořád nevím," povzdechl si a pokrčil rameny. Planeta se opět otřásla. Nikdo nebyl překvapen, když centrála ohlásila, že je zničeno další slunce. Člun se houpal na teleskopických operách jako loď na moři.

„Co kdybychom se pokusili poslat pár letounů, aby Neviditelným trochu ztížily práci?" řekl Atlan.

„To nepůjde!" vykřikl Hal Mentor. „Maji zbraň, se kterou si nevíme rady!"

„Pane Van Modersi," řekl Rhodan, Je to na vás! Jestli na nic ne-

přijdete, pak tady Bullova záchranná flotila nenajde, ani jednoho živého Pozemšťana!"

. „Šéfe," odpověděl mu Moders, „mohl by tne Ras Čubaj teleportovat do centrály plazmy?" Perry Rhodan přikývl.

^,A ^

Hyperinpotronika byla ještě mohutnější monstrum než mamutí,po-Čítač Regent na Arkonu III. Měla osm samostatných oddělení. Každé z těchto oddělení mělo vlastní ochranné pole, takže jakékoli případe ne katastrofy v sousedních odděleních se ho netýkaly. Přesto všechno tu byl jeden společný neuralgický bod, a to hyperinpotronická
technika.

Kontrolní signály ze všech Částí zaznamenávala malá centrála, která měla jediný úkol: v případě těžších poruch v některém z oddělení upozornit ostatní části. To znamenalo, že se v celém systému nacházelo jen jedno místo, odkud bylo možné zaútočit na celek. A právě sem měli Čubaj a Kakuta dopravit superbombu.

Drobný a vyzáblý Tako a vysoký hubený Ras zmizeli s bombou ze zbrojního skladu člunu a rematerializovali v systému, v bodu, který jim Perry Rhodan přesně označil. Když se rozhlédli, byli překvapeni. Šéf jim kontrolní centrálu popsal úplně jinak. Mluvil o nepatrném prostoru.

„Nejsme někde jinde?" zeptal se Japonec.

„Je to tady," řekl Afričan. „Připomíná mi to podobné zařízení, jaké
jsem viděl na planetě Mechanica."

Jejich deflekční kryty byly nastaveny na maximální výkon. Pod krytem ležela i bomba a její přídavná zařízení. Systém by mohl superbombu odhalit jen nešťastnou náhodou.

„Dobrá," řekl Japonec. „Bombaje na místě. Vrátíme se zpátky, než si nás hyperinpotronika všimne. Neměli bychom se tu moc rozhlížet."

Když znovu stáli před šéfem a podávali zprávu, museli být struční, neboť právě v tomto okamžiku se člun X-l doprovázen třemi letou-

ny zvedal z povrchu planety. Teleskopické opery byly zasunuty. Koule, v níž se loď změnila, by byla dokonalá, nebýt silného prstence, v němž se při startu rozeřvaly impulzní motory. X-l zamířil ke slunci, na něž nyní Laurinové soustředili palbu.

^ ^ ^

S Johnem Marshallem a Jeho skupinou se Van Moders spojil vysílačem. Co od nich Žádal, bylo nelidské. Robotik dobře věděl, že tito muži jsou na pokraji zhroucení. Přesto chtěl, aby znovu vytvořili mentální blok a obrátili své parapsychické síly k plazmě. Potřeboval, aby plazma odpověděla na jeho otázky.

„Musíte, Marshalle!" naléhal. „Vy a vaši lidé se musíte snažit! Jinak se nedozvím, co je příčinou kolísání rovnováhy!"

Marshall byl tak unaven, až se mu klížily oči. Modersova slova na něj nedělala velký dojem. Jeho síly byly u konce.

„Marshalle!" zakřičel Moders do vysílače.

Šéf mutantů mlčel. Modersův výkřik už ani neslyšel. Usnul. Moders se právě nacházel v polokulovité budově a nemohl ven. Atmosférické poruchy byly příliš silné. Vyjít do bouře by byla sebevražda. Nevzpomínal si, že by někdy zažil něco podobného. Udivovalo ho, že centrální budova ještě stojí a kovové pláště plazmatických bublin zatím nejsou poškozeny.

Jeho přenosný vysílač promluvil. Z jedné bubliny se hlásili odborníci na plazmu. Chtěli s Van Modersem mluvit-

„Prosím!" řekl Van Moders. Chvíli naslouchal. „Cože?" vytřeštil oči. „Zbláznili jste se?"

Muž na druhé straně vysílače tvrdil, že v jejich bublině plazmové impulsy sílí. Okřívají.

Moderse to rozčílilo. „Vždyť je to nesmysl!"

„Kolego Modersi," ozval se z druhé strany hlas profesora Duranda, „vím, že je to pro vás neuvěřitelné, ale buď je to tak, nebo si z nás naše měřicí přístroje dělají legraci. Od té doby, co je přívod kyslíku zase v pořádku..."

Teď už Moders málem vybuchl. Polkl a řekl: „Profesore, cožpak naši telepati lžou? Podle nich impulsy plazmy stále slábnou..."

„Zamyslete se, Van Modersi! Napadlo snad jediného telepata, Že by měl biologické impulzy, vycházející z jednotlivých bublin, měřit u každé zvlášť?"

„Co tím chcete říct, profesore?"

„Všichni jsme udělali chybu. Neviděli jsme, co bylo nasnadě. Plazma je sama o sobě zdravá a její impulzy silné. Jenže se nedostávají do centra. A telepati se soustředili jenom na centrum. Souhlasíte s mým posledním tvrzením?"

„Ano."

„Díky, Modersi. Když se nad tím zamyslíme, nedojdeme nakonec k tomu, že ke ztrátám musí docházet ve spojích mezi jednotlivými kupolemi a centrem?"

Van Moders mlčel a zíral před sebe. Ve vysílači tu a tam silně zapraskalo. Jinak zůstávala frekvence tichá.

Na jiné vlně se ozvala skupina z další bubliny. Moders zapnul přijímač tak, aby hlášení slyšel i Durand. Další biologové a experti zjistili, že impulzy jsou silné!

„Tak co, Modersi, už mě berete vážně?" zeptal se profesor.

„Profesore, než k vašemu tvrzení zaujmu konečný postoj, chtěl bych si ještě popovídat s telepaty. Pochopte mě."

Durand Modersovo váhání chápat nehodlal. Byl si svou věcí jist. S nepřeslechnutelným sarkasmem odpověděl: „Ale to víte, milý kolego, že vám rozumím. A čekám, že se mi brzo ozvete."

Moders přerušil spojení a pak teprve zaklel. Tak, pomyslel si, já tady trčím a oba teleporteři jsou na X—l! Musím probudit Marshalla! Ale mutant se neozýval.

^ ^ ^

Rhodan se zadíval na majora Mentora a řekl: „Máte pravdu! Neviditelní odčerpají z našich ochranných štítů víc energie, než jsme schopni vyrobit! Naše vyhlídky nejsou nejlepší!"

„Haló, příteli," zavolal Perry Rhodan zbrojnímu veliteli, „teď se ničemu nedivte a střílejte, jen se Laurinové ukážou[1]" „Rozkaz, pane!"

Pilot člunu seděl na místě druhého pilota. Tak jako v několika posledních dnech, i nyní Rhodan převzal řízení.

Když kulový křižník přešel z meziprostoru do běžného kontinua, objevily se těsně za ním tři kapkovité lodě a přibližovaly se na dostřel.

„Pane, kolizní kurz!" neudržel se druhý pilot.

„Že by?" usmál se Rhodan.

Zbrojní důstojník okamžitě pochopil Rhodanovu taktiku. Z pólové střelecké věže zaměřil bodovou palbu na nejbližší z laurinských lodí.

Měl na to jen tři vteřiny, neboť ve Čtvrté vteřině už Per-'fy Rhodan zavedl X-l do meziprostoru.

Na monitoru se znovu objevil normální prostor. Připojený antiflektor ukazoval laurinská plavidla. Hal Mentor to se svým odhadem tří až čtyř tisíc kapkovitých lodí vůbec nepřehnal.

„Brazo, kde trčíte?" zavolal Rhodan velitele jednoho z letounů.

„Moment, šéfe!" ozvalo se.

Perry Rhodan Čekal. Jestliže Brazo Alkher žádá o čas, pak jej jistě nutně potřebuje. Vysvětlení viděl na monitoru. Alkherovi se právě podařilo zničit laurinský křižník.

„Brazo, moc neriskujte!" varoval Rhodan. Alkherův letoun se propadl do meziprostoru a vynořil se vedle X-l.

„Šéfe, nebojte se, dávám pozor!" křikl Brazo, a už byl zase v normálním prostoru.

X jednička ho následovala o pár vteřin později. Další dvě kapkovité lodě byly zničeny dřív, než stačily zaměřit paprskomety. „Bravo, příteli!" pochválil Rhodan svého zbrojního velitele. „Pane," odpověděl důstojník, „naletěl jste tak, že jsem je měl rovnou na mušce! Děkuji vám!"

Laurinové se začali přeskupovat. Přes pět set jejich lodí se shromáždilo kolem jednoho z umělých sluncí.

Dobrá třetina kapkovitých křižníků, mnohem větších než Rhodan

dosud spatřil, vytvořila útočnou formaci. Náhlá vynořování a opětná blesková mizení X-l Lauriny zneklidnila.

„Aha!" zavrčel Rhodan.

Mezi umělým sluncem a laurinskou lodí, která byla slunci nejblíže, se Rhodan zase vynořil v normálním prostoru. Ale zbrojní velitel X-l se nedostal ke střelbě. O zlomek vteřiny dříve byla kapkovitá loď zasažena paprskem jednoho z letadel. Vytryskla mohutná energetická fontána a loď se vypařila.

Vzápětí se celá X-l otřásla. Jen díky stabilnímu ochrannému štítu nepronikl ničící paprsek k jejímu kovovému plášti.

Chladnokrevný Rhodan se okamžitě vrátil do meziprostoru. Lineární let meziprostorem mu umožnil opsat kruh a vletět do normálního prostoru na tomtéž místě, jenomže z opačného směru.

Ani tentokrát zbrojní velitel nevystřelil. Jeden z letounů hořel. A zatímco to Brazo Alkher Rhodanovi hlásil, dostali Laurinové druhý letoun.

„Zachraňte se! Přestupte na palubu třetího letounu!" nařídil Rhodan. Bylo jasné, že se Laurinové přizpůsobili jeho taktice.

„Pane," řekl major Mentor, „my teď necháme Neviditelné ničit další a další slunce?"

„Ne, majore, ale musíme si rychle vymyslet něco jiného."

^ ^ ^

X-l a doprovodný letoun obletěli librační zónou Svět sta sluncí a vynořili se v tisícimetrové výšce nad kontinentem, na němž se nacházela centrála plazmy.

Spojaři zachytili Van Modersovo marné volání Marshallovi. Okamžitě o tom Rhodana zpravili. Rhodan si dal zavolat Čubaje.

„Rasi," řekl, když se před ním teleporter zjevil, „skočte k Van Modersovi!"

Sto tisíc kilometrů nad nimi explodovalo další slunce.

Přestože byly aktivovány veškeré filtry, do centrály proniklo tolik světla, že tu všichni vykřikli bolestí. Druhý pilot si přitiskl dla-

ně na oslepené oči. Když se mu vracel zrak, uviděl, co se změnilo: **Ras** Čubaj byl pryč a Perry Rhodan vedl loď k přistání **na** pevné zemí.

Cožpak má Šéf jiné oči než já? pomyslel si druhý pilot. Nebezpečí, které je čekalo dole na zemi, si zároveň s Rhodanem povšiml také velitel střelby. Jedna z mnoha obranných pevností systému vyjela nad povrch a natahovala k lodi svá zaměřovači tykadla.

Velitel střelby dal zbrojní pozitronice rozkaz. Do pevnosti udeřil zářivý svazek vyslaný z více než třiceti paprskometů. Ze sotva tisícimetrového odstupu měly koncentrované paprsky silu atomové pumy. Rhodan jen taktak stačil strhnout loď stranou. Tlaková vlna člunem pořádně zacloumala. Loď byla také zasažena několika mnohatunovými kovovými úlomky.

„Při všech bozích, pane." procedil druhý pilot mezi zuby, „vy tedy umíte přistávat!"

Rhodan nastavil hlavní synchronní spínač opět na pozitroniku. Rozesmál se. „Až za sebou budete mít sto tisíc startů a přistání, dokážete to taky tak."

Zastavil se před vysílačem a spojil se s velitelem střelby. „Gratuluji. Hlaste se u mě, až se jednou vrátíme na Zemi. Rozumíte své práci znamenitě!"

^ ^ ^

Bully volal mysoba interkomem. Gucky se neozýval. Bully volání opakoval, ale nic se nedělo. Nařídil tedy, aby mrňouse našli a poslali do centrály THEODERICHA. Netušil, že poručík Gucky neodpovídá schválně, že je ve své kabině a vypnul přijímač, jakmile zaslechl Bullyho hlas. Nehodlal s Bullym ztrácet Čas. Zabýval se totiž něčím důležitějším-

Ležel na pohovce a telepaticky testoval Menka **Laase.** Mladý montér byl pro něj záhadou. ,

Už se montérovi Šťoural v mozku dost dlouho - tak dlouho, až to

přestávalo být zábavné. Gucky začal číst v jiných mozcích. Náhle sebou škubl a posadil se. Co našel? Napojil se na myšlení muže, který Laase nechal samotného v hale, kde mělo dojít k výbuchu urychlovače.

Muž vykřikl.

Gucky, mužíček téměř o polovinu menši než on, se před ním zničehonic vynořil a popadl ho za ruku. Muž nevykřikl jen leknutím, ale také proto, že se v něm ozvalo špatné svědomí. Na THEODORICHU nebyl nikdo, kdo by nevěděl, že Gucky umí číst myšlenky.

„No tak přítelíčku!" zapípal Gucky a ustoupil o krok.

Muž padl na kolena. Kymácel se. Na ramenou jako by nesl ob--rovskou tíhu.

„Přítelíčku," opakoval Gucky, „pročpak jsi panu Bullovi lhal, když jsi mu podával hlášení o explozi urychlovače?

„Kamaráde.--"

„Jsem poručík!" zapípal Gucky.

„Gucky..."

V příštím okamžiku ležel napůl omráčený muž obličejem na zemi. „Kdo ti dovolil říkat mi Gucky?! Tak jak to bylo? Ven s tím! Co jsi chtěl zakrýt svou lží?"

Aby muži rozvázal jazyk, použil Gucky jeden **ze** svých psychotriků. U jeho nohou se ozvalo zděšené skučení. Muž měl pocit, že se propadá do nesmíme hloubky. Pak se vznesl a levitoval několik palců nad zemí.

„Moc ti děkuju, kamaráde," pištěl Gucky zlostně. Přečetl si mužovy myšlenky a věděl to, co potřeboval.

Chlapík najednou zase ležel na zemi. Poručík Gucky byl pryč.

„Nechal jsi mě dost dlouho čekat!" bručel tlouštík Bully, když se před ním myšob zmaterializoval.

Mrňous jen mávl rukou. „Dříve to nešlo. Ale teď jsem přišel žalovat. Objevil jsem mezi posádkou dvě černé ovce. Jeden muž odflákl kontrolu urychlovače, a druhý zase pořádně nedohlížel na zásobárnu energie. Laas jim oběma přišel vhod."

„Zasloužil bys pár pohlavků!" vpadl mu Bully do řeči.

Gucky se nedal vyvést z míry. „Takže - ti dva čekali malér, a aby byli sami z obliga, nastrčili Laase. Laas není nic jiného než montér, kterému se náhodou podařilo najít poruchu. Žádny proutkař to není. Ti dva se jmenují Optá a Lazur... Proč jsi se mnou vlastně chtěl mluvit, Bully?"

Jen co se Gucky zeptal, už znal odpověď a pokračoval: „Jenom proto? Ale takový úkol se v žádném případě nehodí pro poručíka Sluneční flotily. Dovolte, pane, abych se vzdálil!"

„Gucky!" zařičel Reginald Bull a pokusil se mrňouse'zadržet. Jeho ruka hrábla doprázdna.

Mysob si už zase hověl na pohovce. „Já tu přece nejsem proto, abych těžce pracoval!" mumlal zlostně. „Tlusťoch si myslí, že ovládání telekinetických sil je maličkost. K čemu máme na palubě antigrav a antigravitační zvedáky..."

Ale jak si tak pro sebe mumlal a brblal, zlost ho přecházela a na-. konec ho napadlo, Že Bully vlastně toho nechtěl tak moc. „No co!- Taky se tam dolů můžu jednou podívat...," řekl si a teleportoval.

Dole byl předstupeň řazení č. l Kalupova konvertoru, čtyřicet metrů vysoký sál o půdorysu sto krát sedmdesát. Téměř celý prostor zabíraly tři ohromné agregáty. Mezi dvěma největšími byl vlast-. ní předstupeň. Konvertor měl vydržet celou věčnost; tak to aspoň tvrdili pozemští technici, kteří jej sestrojili.

Vzdor tomuto tvrzení se zařízení rozpadalo. Přitom bylo tak nešťastně umístěno, že se tu nedalo pracovat se zvedáky a nevešli se , sem ani gigantičtí roboti.

Gucky přistál na vrcholu jednoho z agregátů a zadíval se dolů. To, co viděl, bylo možné nazvat hromadou trosek.

Tohle snadno odstraním, pomyslel si. Z jeho přijímače se ozval Claudrinův naléhavý hlas: „Poručíku Gucky, dostavte se ihned do .centrály! Je to rozkaz!"

Muži a roboti u hromady šrotu se pletli jeden druhému do cesty. Bylo téměř nemožné odstranil předstupeň, aniž by přitom nebyl poškozen jeden z vedlejších agregátů-

Gucky četl v myšlenkách mužů jako v knize- Aby měl přehled,

zůstal kde byl~a dal se do práce. Ze všeho nejdříve odsunul stranou jak muže, tak roboty. Zmatek dole se ještě zvýšil.

V přijímači se ozval Bully. „Tak slyšíš, Gucky?'"

Mrňous na volání nereagoval. „Hej, vy tam!" zakřičel. Muži zvedli hlavy.

„Jak je připevněn podstavec?" chtěl vědět Gucky. „Nechtěl bych do THEODERICHA nadělat díry!" ,

„Nijak!" odpověděl kdosi. „Leží docela volně."

„Cukej!" Víc toho Gucky neřekl. Přidřepl, přilbu skafandru odklopil dozadu, lokty opřel o kolena a položil bradu do dlaní. Nezdálo se, že by se nějak namáhal. Spíše to vypadalo, jako by se zájmem pozoroval, co se tam dole děje.

V hromadě trosek se cosi pohnulo. Pak se největší z úlomků začal zvedat, pomalu se vznesl do výše, pootočil se a proplul mezi agregáty až k volnějšímu prostoru u stěny sálu.

Jeden z mužů ohlásil centrále, co poručík Gucky právě dělá.

Za pět minut byla hromada pryč- Teď bylo třeba dopravit na vyklizené místo podstavec a několik náhradních dílů. Tato práce trvala Guckymu dalších pět minut. Pak se roboti pustili do sestavování nového předstupně a Gucky se beze slova vzdálil.

Ležel na pohovce a odpočíval. Ani ho nenapadlo, ze by se měl ukázat v centrále. Tlouštík od něj beztak nepotřeboval nic jiného, než odstranění zbytků zničeného předstupně.

Dveře se otevřely a do Guckyho kabiny vešel Bully. O tom, co se mezi nimi odehrálo v centrále, se ani nezmínil- „Mrňousi," řekl, „zachytili jsme volání X jedničky. Laurinové odstřelují umělá slunce. Proti Perrymu jsou teď asi čtyři tisícovky lodí."

„Žádný div, že je šéfovi úzko! Proč mě nevzal s sebou, když jsem ho o to žádal?" zapištěl Gucky.

Bully tu drzou poznámku přeslechl. Znal Guckyho a věděl, že myšob cítí k Rhodanovi velký respekt. ,,Podívej, mrňousi, k šéfovi se dostaneme nejdřív za čtyřiadvacet hodin. Za tu dobu zničí Laurinové všechna slunce."

„Proč mi to říkáš, tlouštíku?" Gucky se na pohovce zavrtěl. „Proč se při každé etapě musí něco porouchat?"

Zmlkl. Impulzní motory naskočily. To znamenalo, že další etapa probíhá. V několika hodinách budou mít za sebou předposlední úsek cesty mezigalaktickým prostorem.

„Jak to, že dorazíme k cíli až za čtyřiadvacet hodin, Bully?" Reginald Bull se posadil do křesla. „Čert ví, co se děje! Vážných defektů je mnohem víc, než se dalo předpokládat."

„Zatím jsme ale ještě nepřišli o předpokládaných deset procent křižníků, Bully!"

„Jistě. Ale ta spousta poruch nás přijde možná ještě dráž. Ztrácíme čas! A já nemůžu provozuschopné křižníky poslat napřed a těm ostatním říct: Přileťte, až budete moci! Kolem Světa sta sluncí krouží na čtyři tisíce kapkovitých lodí. Jsou obrovské, tak velké jsme ještě neviděli. Je ti přece jasné, že se musíme držet pohromadě, ne?"

„Ne. Není mi to jasné!" zapípal Gucky.

Tlouštík beze slova vytáhl z kapsy fólii a podal ji myšobovi. Ten začal mrzutě louskat pozitronické znaky. Nelíbily se mu duševní projevy umělých bytostí.

Palubní počítač THEODERICHA oznamoval, že poměr sil mezi laurinskou flotilou a pozemskými křižníky se rovná 17:1! „Ta věc se zbláznila!" prohlásil Gucky a vrátil Bullymu fólii. „Bohužel ne. Laurinové vyvinuli novou zbraň. Zbavují naše ochranné Štíty energie."

„No to je pěkné! A kolik sluncí už zničili?"

„Přes padesát."

„No, tlouštíku, pak si tedy myslím, Že jsi rozhodl správně. Když budeme poškozené lodě nechávat na cestě, oslabíme se natolik, že s námi Neviditelní udělají krátký proces!^'

^ A ^

X-l a doprovodné letouny nepřestávaly utočit na Lauriny. Malý kulovitý křižník, měřící Jen sto metrů v průměru, proti čty-,

řem tisícům kapkovitých lodí! Zdálo by se, ze počínání Pozemšťanů je zcela beznadějné. Ale přece jen mělo v jistém ohledu úspěch. Ničení umělých sluncí se zpomalovalo. Laurinové se na mnoha místech vůbec nedostali k tomu, aby své paprskomety mohli v klidu zaměřit.

Beze ztrát se však Pozemšťané neobešli. Z dvaceti nasazených letounů zbývalo dvanáct.

Rhodan a jeho muži nebojovali pouze s nelidskými Lauriny, v nepřítele se změnil i celý pozitronický systém. Pozemšťané byli nuceni bojovat na dvou frontách. Osm letounů bylo vázáno v prostoru nad centrálou plazmy, aby nepřátelským robotům zabránily ve zničení ochranných kupolí. Rhodan se nevzdával. Musel bojovat těmi prostředky, které měl k dispozici, a tak dlouho, dokud nedorazí Bully se záchrannou flotilou. Plazma musela být zachráněna. V Rhodanových budoucích plánech hrála velikou roli. Byla významným mocenským faktorem.

Od hodiny k hodně přibývalo alarmujících hlášení ze Světa sta sluncí. Hyperinpotroniku už poslouchaly miliony robotů. Zdálo se, že osud centrální plazmy je zpečetěn.

Před šedesáti minutami navázal Rhodan spojení se svým robotikem. „Pane Van Modersi," řekl, „Ras Čubaj teď vás a vaše spolupracovníky dopraví do bezpečí. Pak celou Hyperinpotroniku vyhodím do povětří!"

„Šéfe, počkejte ještě chvíli," odpověděl Moders. „Vypadá to, **že** jsme právě něčemu zajímavému na stopě!"

Po krátkém váhání Rhodan souhlasil: „Dobrá! Máte na to šest hodin. Jestli se do té doby nic nezmění, odpálím nálož!"

Nyní se Moders opět podíval na hodinky. „Klid, pane Modersi," řekl Ras Čubaj, který stál vedle něj, „šest hodin je dlouhá doba!"

„Už jenom pět.-.," řekl Moders.

Nacházeli se právě u čehosi, co Moders nazval „kruhovým obě-hem". Změť zkroucených rour a kabelů se ze všech stran sbíhala k areálu, aby se spojila v dutém, dvacet metrů vysokém prstenci o průměru asi tři sta metrů. Prstenec se vznášel asi ve čtyřicetimet-

rove výšce nad otřásající se podlahou. Nad Světem sta sluncí zuřil příšerný, vše ničící orkán, jenže prstenec se nepohnul ani o centimetr.

Moders Šel za silnými impulzy, o nichž ho zpravili specialisté na organické látky. Konečně se mu podařilo probudit Marshalla a požádat ho, aby se k problému impulzú vyjádřil.

„Cože? Buď jsem se zbláznil já, nebo páni specialisté!" prohlásil Marshall. „Podle mě jsou biologické látky ve všech osmdesáti bublinách spíše mrtvé než živé!"

Ras Čubaj Moderse přenášel z místa na místo, tak Jak si robotik přál. Za turbulentních podmínek panujících na povrchu planety byla teleportace jediným možným způsobem dopravy.

Od Marshalla se dal Moders přenést do bubliny, v jejíchž chodbách se právě zdržoval profesor Durand se svými lidmi.

Tady byly zaznamenány impulzy, o nichž John Marshall odmítal diskutovat! Van Moders přestával věřit svému vlastnímu rozumu. Věděl, že se telepat, pracující na parabázi, nemůže mýlit.

Mezitím Ras Čubaj zmizel, aby vykonal bleskovou návštěvu v centru pozitroniky. Podle Rhodanova rozkazu se přesvědčil, že superbomba je stále tam, kam byla uložena.

Když se vrátil, našel robotika zamyšleně hledícího na podlahu a vrtícího hlavou.

„Proveďte všechna měření ještě jednou!" nařídil Van Moders.

Jeden z vědců zaprotestoval.

„Řekl jsem ještě jednou!" vykřikl Moders a obrátil se k Čubajovi: „Teď se znovu podíváme na kruhový oběh!"

Za chvíli už jejich svítilny těkaly po předmětech, jež většinou nebylo možné označit žádným z pozemských slov. -

„Nebesa, ale co je tohle!" vykřikl Van Moders. Přistoupil k osvětlenému místu. Ras Čubaj zůstal kde byl. Technice nerozuměl. Slyšel, jak robotik šeptá: „To je tedy záhada!"

„Rasi," řekl nahlas, „potřebuju tady mít Duranda s veškerou aparaturou. Ostatní muže nechtě tam, kde jsou!"

Pouhé tři skoky Afričanovi stačily k tomu, aby Modersovi vyho-

vel. Pak se začal nudit. Nerozuměl ničemu z toho, o čem se mluvilo. Když po delší době opět pohlédl na hodinky, ulekl se. Z šestihodinové lhůty už uběhlo pět hodin a třicet minut!

„Pane Modersi, zbývá nám už jen půlhodina!" upozornil robotika důrazně.

„Povězte Šéfovi, že potřebuju ještě pár hodin!" řekl na to Van Moders.

Ras ustrnul. „To přece není možné!"

„Jak to?" zavrčel Moders. „Potřebuju ještě pár hodin!"

Ras se teleportoval k hypervysílači v hlavní budově centrální plazmy. Trvalo poměrně dlouho, než se mu podařilo navázat spojení. Přednesl Modersův požadavek. Upozornil šéfa na to, že Moderse nebude snadné dostat na povrch, dokud neprovede svou.

„Povoluji, Rasi. Snad Moders ví, co dělá."

Když se Čubaj vrátil ke kruhovému oběhu, nemohl Moderse s Durandem napřed najít. Jeden byl zalezlý vysoko mezi kabely, druhý zase dole o sto metrů dál. Dorozumívali se křikem.

„Tady u mě taky!" hulákal profesor. „Všude, kam se podívám!"

„Slezte dolů, profesore! Pojďte sem ke mně!"

Když Moders spatřil Cubaje, ani se nezeptal, jak šéf odpověděl.

Ras Čubaj tedy řekl: „Odklad je povolen!"

Van Moders se zašklebil. „Tady se nic odpalovat nebude! Hyperinpotronika se polepší a bude nás zase poslouchat!"

Profesor Durand k nim přistoupil. Moders ukázal na jeden z měřicích přístrojů. „Vidíte? Stabilní hodnota, jak má být! Plazma je v pořádku! Úplně v pořádku! Tady od té části vedení až po kopule s plazmou procházejí ještě všechny impulzy. A odtud...," vstal a ukázal na jinou část, „odtud už nejde nic. Tady jsou izolace silového pole bioponního bloku porušeny. Kdo by si něco takového pomyslel! Kilometry odtud vyletělo nenávistné propojení do povětří, a na tomhle místě se všechno zhroutilo!"

V té chvíli už Ras Čubaj seděl v centrální budově před hypervysílačem a oznamoval Rhodanovi, co Van Moders objevil.

^ _^ ^

Osmapadesáté slunce explodovalo, když se poblíž Světa sta sluncí vynořil z meziprostoru Reginald Bull se svou flotilou. Cestou přišel o dvě stě osmnáct plavidel. A místo zářivě majestátního dvojitého prstence sluncí ho přivítaly ničivé paprsky z laurinských zbraní.

Jefe Claudrin pilotoval vlajkovou loď. Bully seděl vedle něj. Na panoramatickém displeji se objevil antiflektorem snímaný obraz - husté roje kapkovitých lodí.

Od první vteřiny boje měly pozemské křižníky nevýhodu - zbavovány ochranných štítů byly snadno zranitelné. Tři z menších plavidel explodovaly jako první. Nikdo z jejich posádek se nestačil zachránit.

„Všichni zpátky do meziprostoru!" zařval Bully do hyperkomu.

Pozemská flotila zmizela stejné nenadále, jako se objevila.

Bully promluvil k velitelům. „Útvar B zasáhne, jakmile lodi útvaru A zaznamenají úbytek energie v ochranných Štítech. Žádná z lodí útvaru A nezůstane ani o vteřinu déle v normálním prostoru - nutný je okamžitý ústup do librační zóny. Útvar C vyrazí do Einsteinova univerza tehdy, až se odtud stáhne útvar B. Po útvaru B následuje D. Doufám, že je vám schéma jasné. Jde o to, aby na Lauriny stále někdo útočil. Má někdo nějakou otázku?"

Přihlásil se velitel útvaru D. lesně před vstupem do librační zóny ztratil jeden křižník třetí třídy zasažený palbou z povrchu planety. Bully ho nenechal domluvit: „Na hyperinpotronické obranné pevnosti střílet jen v nejnutnějších případech. Jsme tu proto, abychom: Svět sta sluncí zachránili, a ne abychom ho zničili."

Pak Bully odpočítal čas pro útok první skupiny, kterou vedl sám. S méně než osmi sty lodí pronikl do normálního prostoru a objevil se mezi roji Neviditelných, které právě hodlaly zničit další slunce.

THEODERICH byl daleko před ostatními. Mohl proto pálit do všech stran, aniž by ohrozil některou z pozemských lodí. Těžce po-

škozená kapkovitá plavidla se snažila rychle uniknout z jeho dostřelu. Za každé z nich tu však byla rychle náhrada. , .

Stabilita gigantického ochranného štítu lodi počala kolísat. Zachmuřenému Claudrinovi se podařilo v poslední chvíli skrýt THEODORICHA do meziprostoru.

Nastoupil útvar B. Když se po třech minutách vrátil, jeho velitel hlásil ztráty. Dvě lodi byly pryč!

Útvar C přišel o jeden křižník třetí třídy.

Útvar D ztratil dokonce čtyři plavidla!

Bully na chvíli přestal s útočením. Pokusil se o spojení s Rhodanem. Silný vysílač THEODERICHA volal šéfa na mnoha vlnách. Odpověď nepřicházela.

Člun X-l byl totiž zasažen. Stalo se to ve chvíli, kdy se pokoušel vyřadit z boje jednu ze stacionárních obranných pevností na povrchu planety. Jakžtakž se mu podařilo zakotvit, ale jeho hypervysílací zařízení bylo od té chvíle nepoužitelné.

Bullymu bylo jasné, že má jen jedinou možnost spojení s Rhodanem: Guckyho. Věděl, že nebude třeba dlouho čekat, neboť myšob se už jistě dávno napojil na jeho myšlenky.

Mrňous se objevil oblečen v bojovém odění nadměrné velikosti a hned spustil: „Oukej, tlusťochu, vím všechno a pospíchám k šéfovi. Ale udělej mi tu radost a vrať se na vteřinku do normálního prostoru!"

„Výborně. Gucky!" řekl Bully, zatímco Claudrin vymanévroval s THEODERICHEM z librační zóny. V tom okamžiku Gucky zmizel.

X-l, v jehož centrále se rematerializoval, visel dva kilometry nad povrchem planety. Dole nepřestával řádit orkán. Myšob Gucky sklopil svou průhlednou přilbu dozadu a kolébavě se rozběhl k Perrymu Rhodanovi.

„Šéfe, Bully mě posílá..." Nedořekl. Přečetl si totiž Rhodanovu myšlenku: Proti nové zbrani Laurinů není obrany.

„To je zlé, šéfe..."

„Měl by ses vrátit na THEODORICH, Gucky."

„Perry, nemůžu se tam přece teleportovat, když nevím, kde pra-

ve THEODERICH je! Jestli v normálním vesmíru, nebo v meziprostoru..."

Rhodan se zamračil. „Nezkoušej to na mě, mrňousi! Urči si polohu THEODERICHA a teleportuj! Vyřiď Bullymu, že tu potřebuji co nejvíc těžkých zbraní. Brzy na nás zaútočí milionová vojska Posbiů."

Gucky vypoulil oči. „Dobrá, Šéfe! Ale jestli mě pák tlouštík nebude potřebovat, můžu se sem vrátit?"

Na odpověď už nečekal. Když rematerializoval na THEODORICHOVI, měl pocit, že se vlajková superloď co chvíli rozletí na kusy - otřásala se tak silně, až se muži před řídicím pultem velitelské centrály museli držet opěradel, aby nespadli z křesel. Ničivý paprsek z laurinského plavidla už pronikal oslabeným ochranným Štítem. Unik se podařil v posledním zlomku vteřiny.

Rozzuřený Bully dal velitelům nové pokyny. Žádný z křižníků se v normálním univerzu nesměl zdržet déle než dvacet vteřin.

„Tak co je?" obrátil se k myšobovi.

„X-l nemůže vysílat. Šéf potřebuje těžké zbraně. Musíš mu je; okamžitě dopravit, tlouštíku!"

Bully začal okamžitě jednat. Hyperkomem oslovil všechny velitele zároveň. Čtyři sta z téměř tří tisíc plavidel flotily mělo zbrojní sklady naložené paprskomety nejtěžšího kalibru. Těchto Čtyři sta jednotek se nyní mělo odpoutat, meziprostorem se přiblížit ke Světu sta sluncí a přistát.

Velitelé byli varováni před planetárními pevnostmi řízenými splašenou pozitronikou, zuřivá obranná palba z těchto pevností je však přesto poněkud zaskočila.

Dva z křižníků byly zničeny. Střelba ostatních se soustředila na cíle na povrchu planety. Pevnosti se podařilo umlčet, zlikvidováno bylo také obrovské uskupení robotů.

X-Í, sotva schopná manévrování, sestoupila k povrchu. Zároveň začaly přistávat lodě se zbraněmi. Jejich posádky byly zpočátku paralyzovány překvapením - o takových atmosférických podmínkách, jaké byly zde, dosud nikdo z mužů ani neslyšel.

Těžké dezintegrátory se vsak přesto podařilo vyložit. Atlan už měl vypracován plán pro jejich použití. Na všech třech kontinentech byla vybudována střelecká postavení. Rozmístění mužů a zbraní proběhlo rychle a hladce, jako by bylo dávno nacvičeno.

Rhodan s Allanem očekávali, že každým okamžikem přiletí frag-. mentální křižníky, ale zatím se žádná z těch ošklivých čtvercových krabic neobjevovala- Že by dosud nebyly ovládány hyperinpotronikou?

Na X-l bylo rušno. Technici a roboti odklízeli kusy rozstříleného hypervysílače. Závady na pohonném zařízení už byly opraveny.

Další čtyři křižníky z Bullyho flotily prolomily linii Neviditelných a v oblasti osmdesáti gigantických kovových bublin se jim podařilo vysadit specialisty, o které Moders požádal malým hyperkomem z centra zásobárny biologických látek. Obranné zbraně pozitronického systému je přivítaly až neuvěřitelně silnou palbou. Škody však byly celkem malé.

Situace na nebi jako by se poněkud lepšila. V posledních hodinách zhasla jen tři umělá slunce. První zpráva, kterou Rhodan na X-jedničce uslyšel z nově instalovaného hypervysílače, přicházela od Bullyho.

Lidé nahoře už byli unaveni. Z prázdného vesmíru se vynořovaly nové a nové lodě Laurinů. Bully chtěl vědět, proč mu zatím ještě nepomáhá střelba z povrchu planety, a co je se zbraněmi, které tam dodal. Rhodan ani Atlan vsak nemohli dělat zázraky.

Van Moders také ne. Musel nové specialisty nejdříve zasvětit do problému. Modersem objevené bioponní bloky byly pro biology i specialisty na plazma zatím záhadou. Dalo dost námahy okázat jim, že právě ony představují spojení mezi plazmou a pozitronikou, že jsou tedy hlavním činitelem hypertoyktické rovnováhy.

„Tady máte projektory odstiňovacích polí! Tohle jsou izolace silových polí. Ústřední plazma je přímo nacpala svými impulzy. Místo toho, aby se proměnily v řídící energetické jednotky, jsou organické impulzní proudy obráceny vně, prorazily izolacemi silových polí a odstiňovacími projektory porušenými odstraněním nenávist-

něho propojení si našly cestu, kterou vracejí jednotlivé impulzy zpět do zásobárny plazmy. To znamená; centrální plazma nepřetržitě působí sama sobě bolest! Čím více se snaží přivést Hyperinpotroniku zase pod své velení, tím rychleji se ničí. Jestli se nám podaří opravit bioponní bloky dříve, než se z plazmy stane biologicky mrtvá masa, Svět sta sluncí bude zachráněn! A teď - kdo tady nemá co dělat, ať rychle vypadne!" „Já mám taky vypadnout?" ozvalo se za ním. Van Moders se otočil. Stál tam Gucky. „Pro mě za mě, třeba tu zůstaň," řekl Van Moders. „Když já musím pryč," zapípal Gucky téměř lítostivé. „Marshall mě volá k šéfovi." Otočil se na podpatku a vypařil se. Situace byla vážná, ale Moders se v té chvíli rozesmál. „Poslouchej, mrňousi," řekl Perry Rhodan, když se před ním Gucky zjevil, „potřebujeme teď Willie. Víš kde jsou?" „Samozřejmě," pravil Gucky.

„V pořádku. Tady Marshall a lidé z jeho týmu jsou už úplně vyčerpaní. Kontakt s Willyi musíš navázat ty. Přesvědčíš je —Jak, to je tvá věc - že jedině oni se svými mentálními schopnostmi mohou zachránit plazmu před smrtí."

^ A <>

Reginald Bull, První Administrátor Slunečního impéria, jako by byl tím klidnější, čím nebezpečnější byla situace, v niž se nacházela pozemská flotila.

Z hlubin intergalaktického prostoru přibývaly Laurinům další a další posily. V posledních hodinách se poměr sil stále měnil v neprospěch Pozemšťanů. Teď činil 110:25. A ještě ke všemu se objevila další, zcela neočekávaná komplikace: Kalupovy konvertory se začaly přehřívat!

Když se to Bully dozvěděl, vystoupil mu na čele studený pot. Souvisí přehřívání Kalupů s novou laurinskou zbraní? Bullyho bojová taktika byla ohrožena. Ale... Perry přece potře"

buje podporu! Před půl hodinou hlásil, že nepřátelští roboti zahájili invazi. Milionová armáda umělých bytostí nesmí proniknout až do oblasti centrální plazmy! Proto tam Bully vyslal na pomoc desítku křižníků.

Bully teď co chvíli naléhal na vedoucí inženýry, ať už mu konečně řeknou, proč se Kalupy přehřívají. Nikdo nebyl schopen dát uspokojující odpověď.

Flotila dostala nové pokyny: lodě budou pronikat do normálního prostoru jednotlivě, okamžitě zahájí palbu ze všech dezintegrátorů a po čtyřech vteřinách se vrátí do meziprostoru! Neviditelní nebudou mít dost času, aby mohli použít svou záhadnou zbraň.

Po půlhodinové cirkulaci mezi meziprostorem a euklidovským vesmírem bylo zaznamenáno prudké ochlazování Kalupů. Takže příčinou přehřívání přece jen byl nový laurinský vynález.

Tento objev už žádnou podstatnou změnu nezpůsobil. Vyhlídky Pozemšťanů na vítězství byly téměř nulové. Užuž se zdálo, že první velká bitva mezi křižníky Galaxie a kapkovitými plavidly Neviditelných z Andromedy brzy skončí.

THEODERICH pronikl do normálního prostoru. Jefe Claudrin byl mistr svého oboru. Čtyřicet kilometrů před pozemským křižníkem se zářivě rozprskla kapkovitá loď- Pouhé dvě vteřiny poté, mnohem dříve, než jeho ochranný štít začal kolísat, se THEODERICH ponořil do librační zóny meziprostoru.

„Ještě že sem za námi Laurinové nemůžou," oddechl si Claudrin.

Během další čtvrthodiny zaniklo dalších devět kulovitých plavidel. Loď D-185 se rozpadla na několik částí. Asi polovina její posádky se pokoušela jen tak ve skafandrech uniknout směrem k planetě. Žádnému z mužů se to nepodařilo. Laurinové odstřelovali jednoho za druhým.

. ^ JL. ^

Gucky našel Willye. Dorozuměl se s nimi nejprve telepaticky. A ukázalo se, že je docela šikovným diplomatem.

Ve velkém podzemním prostoru, jakémsi veřejném shromaždišti, se Gucky sešel se zástupci tohoto chytrého, klidného a mírumilovného druhu. Zemětřesení, které pořádně zahýbalo povrchovými horninami Světa sta sluncí, se projevovalo i tady. Gucky pohlédl ke stropu, a když spatřil, jak se právě nad ním pohnul mohutný kamenný blok, polekaně zapištěl. Willyové obrátili ke stropu své tykadlovité pozorovací orgány, ale nikdo z nich se ani nepohnul.

Ozvalo se zaskřípění, pak rána a balvan se uvolnil. Zůstal však viset metr pod stropem. Gucky jej zadržel. A pak, aby své schopnosti Willyům předvedl ještě názorněji, nechal ten asi stotunový kvádr pomalu obeplout celý sál.

„Tak, a teď ho položím třeba támhle do kouta," oznámil překvapeným Willyům telepaticky; to aby věděli, že to byl on, kdo právě zachránil jejich životy.

Udělal tím na ně ohromný dojem. A vzbudil v nich respekt.

Jedna z těch sympatických bytostí vystoupila před ostatní a prohlásila, že zde přítomní Willyové se pokusí učinit vše, co si jen Gucky bude přát. Poukázala však na nepříjemnou skutečnost, že orkán Willyům brání v přístupu k centrální plazmě.

„To nechtě na mně," prohlásil Gucky. „Počkejte, hned se sem vrátím, a se mnou dva mí přátelé."

Během minuty byl zpátky s Čubajem a Kakutou. Willyové moc nevěřili tomu, že by se i oni mohli teleportovat, a když se téměř vzápětí ocitli v „kruhovém oběhu", byli ohromeni.

„Ještě to nemám, Gucky/' řekl Van Moders. „Bioponní Moky jsou komplikovanější, než jsem si myslel."

Gucky se zatvářil, jako by pro něj byla hypertoyktická rovnováha zcela samozřejmou věcí. „No, vždyť ty už to nějak zařídíš, Modersi," řekl. „Přece si neuděláš ostudu!"

Kruhový oběh mel více než sto bioponních bloků, ale jen tři z nich měly pro centrální plazmu životní význam. Samozřejmé, že také všechny ostatní musely být znovu uvedeny do chodu, ale tři hlavní byly na řadě nejdříve.

Gucky se ohlédl na Willye. Bylo na nich videí, že na tomhle místě

nejsou poprvé. Když se zapojil do jejich myšlenek, potěšilo ho, že se domlouvají o tom, jak Pozemšťanům pomoci.

Moders, jenž měl k ruce dva muže, pracoval na bioponním bloku napojeném na rozvod kyslíku. Neustále k němu někdo přistupoval a žádal ho o radu. Moders zůstával klidný a neztrácel přehled.

„Když já pořád nerozumím tomu, proč když támhle někde vybuchlo nenávistné propojení, byly tady poškozeny všechny bioponní bloky," bručel profesor Durand.

Van Moders byl andělsky trpělivý. „Jak už jsem říkal, spínač nenávistného propojení byl propojen se všemi bloky. Jakmile explodoval, část jeho energie pronikla až k nim. Z opačné strany přišly zesílené impulsy centrální plazmy. A byly stále silnější! Už je vám to jasné, profesore? Nepřetržitě dorážely na..., jak bych to řekl... Ale... Jsem já to hlava skopová!"

Profesor Durand nic nechápal, ale rozzářený Van Moders mu poklepal na rameno, obrátil se ke svým spolupracovníkům a udělil jim několik pokynů. Pak oslovil Guckyho: „Tak, mrňousi, pověz našim přátelům, že už to každou chvíli začne!"

„Už jsou připraveni," oznámil Gucky.

Čekalo se ještě půl hodiny. Řešení bylo přece jen o něco složitější, než si Van Moders představoval. Všechny tři hlavní bioponní bloky musely hladce pracovat. Konečné se rozběhly odstiňovací projektory a hodnota izolace silového pole dosáhla sta procent-Moders dal Guckymu znamení. Ten zachytil Modersovy myšlenky a sdělil je Willyům. Spojili se a vytvořili, stejně jako Marshallovi telepati, jeden mentální blok. Vyslali své impulzy k umírající plazmě?

Moders dřepěl.před přenosným hyperkomem a rozmlouval se Šéfem. Co se děje vysoko nad Světem sta sluncí, to ho v té chvíli nezajímalo. Soustředil se na svoji práci.,

„Modersi," zeptal se Rhodan, „kdy myslíte, že by se tam dole mohlo něco změnit?"

„Šéfe, nikdo neví, jestli se plazma zase zaktivuje," odpověděl Van Moders.

„Díky. Dejte mi vědět o každé změně."

Do hovoru vpadl Reginald Bull: „Proboha, Van Modersi, nezbláznil jste se? Cožpak..." • Moders vypnul přístroj.

^ A ^

Svět sta sluncí se změnil v obludu plivající na všechny strany zhoubné paprsky.

Muži za svými dezintegrátory už nevěděli, na kterou z laurinských lodí zamířit dříve. Najednou viděli, jak se země rozestupuje, jak z ní vyjíždějí střelecké věže.

Pozorovací přístroje, ignorující bouři a Ženoucí se písečné masy, ukazovaly obraz pekla. Vedle jakéhosi zvlášť těžkého impulzoru vytryskl ze země paprsek o průměru nejméně padesáti metrů, mířící k jednomu ze zbývajících sluncí.

A taní! A ještě támhle! A támhle! Rada před několika vteřinami neznámých palebných postavení zahájila Činnost.

A další! Vpravo, vlevo — všude! Mohutné svazky paprsků vydá^ valy hřmot, přehlušující i rév crkánu. Pozemšťané přestávali Střílet. Už to nemělo smysl.

Ze by byl konec?

Po několika vteřinách přišel výkřik. Jeden, druhý, a pak - Šílený jásot! Otrlí muži, kteří už zažili ledacos a dovedli se ovládat, po" vykovali jako pominutí a objímali se. ,:'•

Svět sta sluncí udeřil, a stalo se to na rozkaz centrální plazmy! To znamenalo, že centrální plazmě už podléhal celý hyperinpotronický systém! Planetární obranné pevnosti pálily do Laurinů! A nejen ony. Z nicoty se vynořily fragmentální lodě.

Tisíce kapkovitých lodí explodovaly, celé svazy Laurinů zanikaly v řetězové reakci.

Svět sta sluncí byl zachráněn.

Na obrazovce před Rhodanem se objevil rozesmátý Bully. „Perry, to je pohádka! Nádherná pohádka!"

„Ano," odpověděl Perry, „a ty jsi toho, kdo ti ji začal vyprávět, chtěl strčit do blázince!"

„Co?" zamračil se Bully. „A ty, Perry, ty jsi Van Modersovi věřil? Opravdu jsi mu věřil?"

„Vždycky svým lidem věřím," odpověděl Perry Rhodan,. „A vyplatí se to..."